DE AVONTUREN VAN BRUINTJE BEER

ZEVENTIENDE SERIE

UITGAVE: ALGEMEEN HANDELSBLAD N.V., AMSTERDAM. TELEF. 30404

DE AVONTUREN VAN BRUINTJE BEER

1. BRUINTJE BEER EN DE KLEINE PRINS.
2. BRUINTJE BEER EN WIM DAS AAN HET STRAND.
3. BRUINTJE BEER EN HET SCHOENMAKERTJE.

UITGAVE: ALGEMEEN HANDELSBLAD N. V. AMSTERDAM.

WEL,

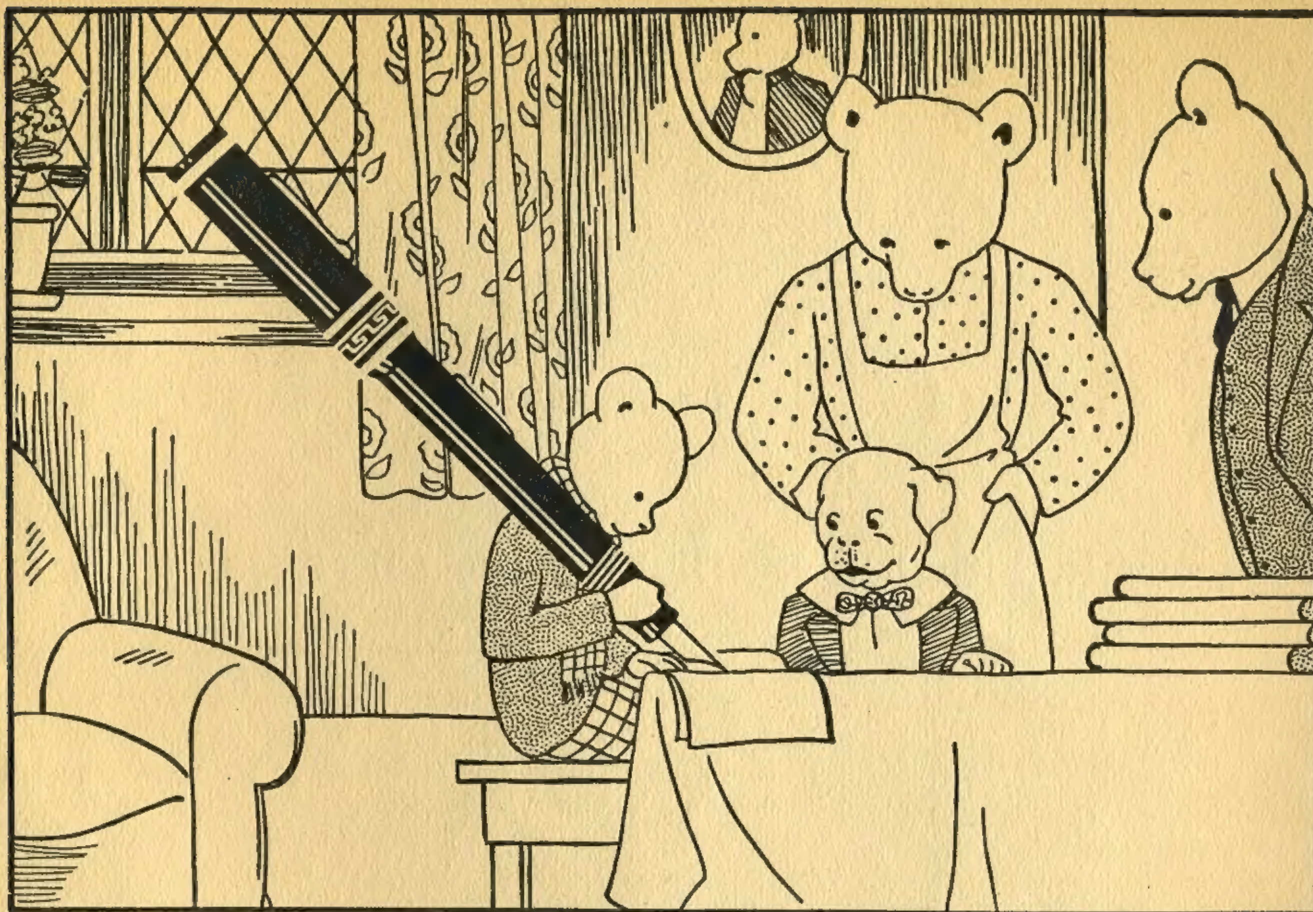
HEB JE AL GEVRAAGD NAAR DE

BRUINTJE BEER-PRENTBRIEFKAARTEN

?

6 KAARTEN IN
10 KLEUREN
35 CENT

1. BRUINTJE BEER EN DE KLEINE PRINS

No. 1. — Op een morgen, het was prachtig weer, zei Bruintje's moeder, mevrouw Beer: „Bruintje, jongen, jij kan wat voor me doen. Ga naar het bosch en pluk me de rijpste bramen. Dan ben je een schat en krijg je een dikken zoen."

Bruintje lachte en ging op weg met een mandje aan zijn arm. Hij wandelde langzaam, want het was erg warm. Toen ging hij aan het plukken. Hij plukte juist de mooiste bramen, toen twee ruiters voorbij gereden kwamen.

De eene fluisterde: „Kijk eens daar. Nu hebben we wat we zoeken." Hij wees op Bruintje Beer.

De ander zei verheugd: „Ja, zoowaar!"

No. 2. — Een van de ruiters steeg af, klom over den muur en ging rustig naar Bruintje toe, om hem niet verschrikt te maken.

Toen Bruintje den vreemdeling zag, moest hij het plukken wel staken. „Ik heb jouw hulp noodig, kleine beer," zei de vreemde mijnheer.

„Wees maar niet bang. Kijk toch niet zoo angstig. Ik beloof je, dat je niets kwaads geschiedt."

No. 3. — Bruintje, die eerst besluiteloos bleef staan, is toch met hen meegegaan. Vlug reden ze weg over het vlakke land. Bruintje vroeg nieuwsgierig: „Wat is er eigenlijk aan de hand?"

„Ons prinsje is ziek; hij huilt dag en nacht, geen dokter kan hem helpen. Slechts van iemand, die hem aan het lachen maakt wordt genezing verwacht," vertelde de man. „En we denken, dat jij dat wel kan. Gelukt het je, kleine beer, onmiddellijk brengen we je naar je ouders weer."

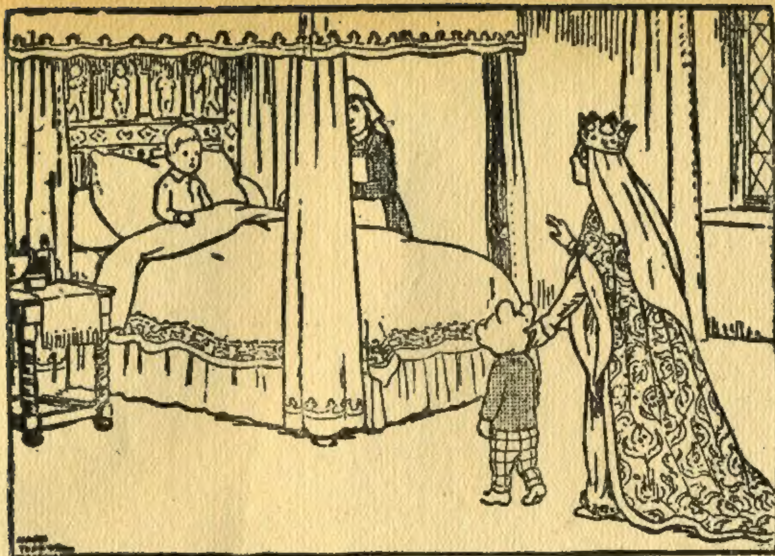

No. 4. — Heel lang duurt de rit niet. Ze komen bij de poort van een groot paleis, waar eenige soldaten staan op wacht. Een van de ruiters zegt: „Hier woont het prinsje, dat nooit lacht."

Hij wenkt een van de soldaten en wanneer deze naderbij gekomen is, begint hij met hem te praten. „Is het wat beter met onzen kleinen prins?" vraagt hij den soldaat.

„Neen," zegt deze, die netjes in de houding staat, „het blijft het zelfde van dag tot dag. Ik geloof, dat ons prinsje nooit meer lachen mag."

„Neem dit kleine beertje," beveelt de man, „en breng hem naar de koningin zoo vlug het kan. Als hij vertelt wat hij allemaal heeft gedaan, zal ons prinsje misschien wel lachen gaan."

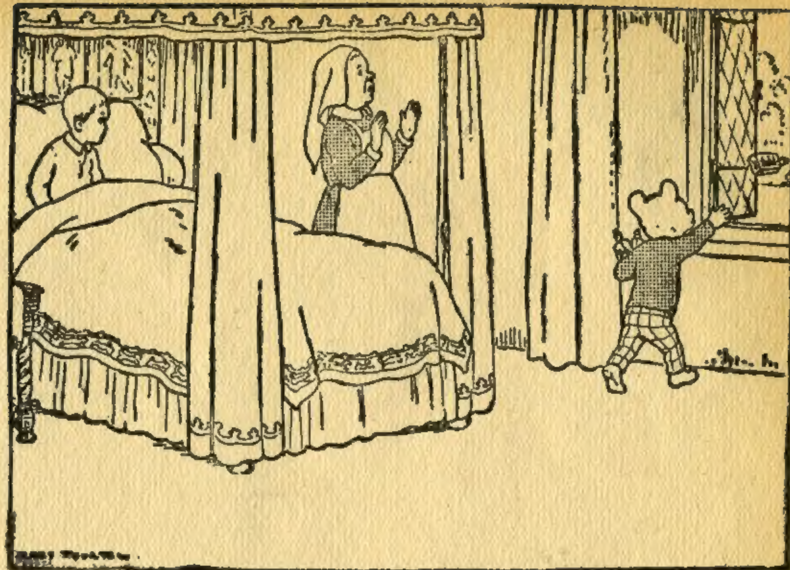

No. 5. — Het prinsje lag in een heel groot vertrek; alle ramen waren dicht. Heel stil lag het jongetje in bed, een droevigen trek had hij op zijn gezicht.

Iederen dag kwam de dokter en schudde het hoofd. „Als hij maar eerst lacht," had hij de koningin al wel duizendmaal beloofd, „als hij lacht, zal hij beter zijn. Dan heeft hij geen verdriet meer en geen pijn."

Maar dat was nu juist het rare van het geval, het prinsje kon niet lachen, al dèed men nog zoo mal. Clowns, goochelaars, aapjes en nog veel meer hadden het geprobeerd, zij allen waren aan zijn bed gekomen om hun malle kunsten te vertoonen. Maar geen enkele van al die snaken kon het prinsje aan het lachen maken.

Toen nu de koningin kleine Bruintje Beer zag, haastte ze zich met hem naar het vertrek, waar het zieke prinsje lag.

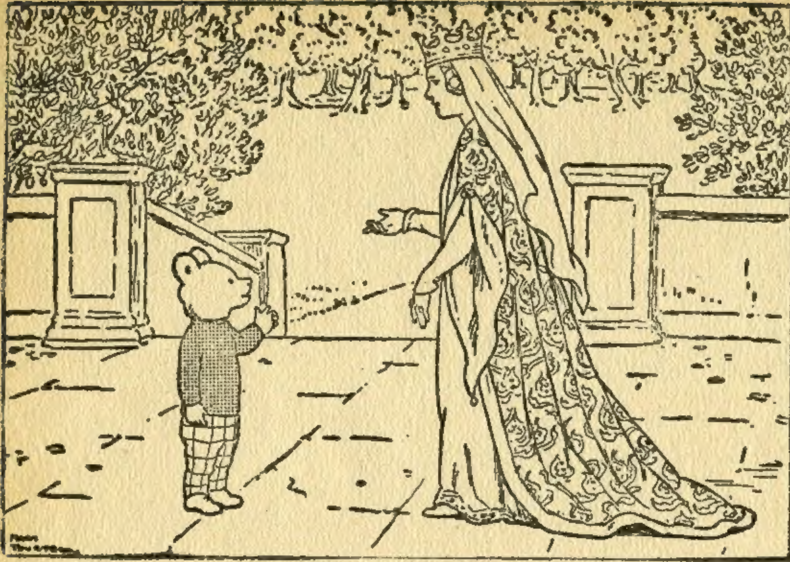

No. 6. — Bruintje zegt tot de koningin: „Laat u mij nu eens mijn gang gaan. Ten eerste moet hier dag en nacht een van de vensters open staan.

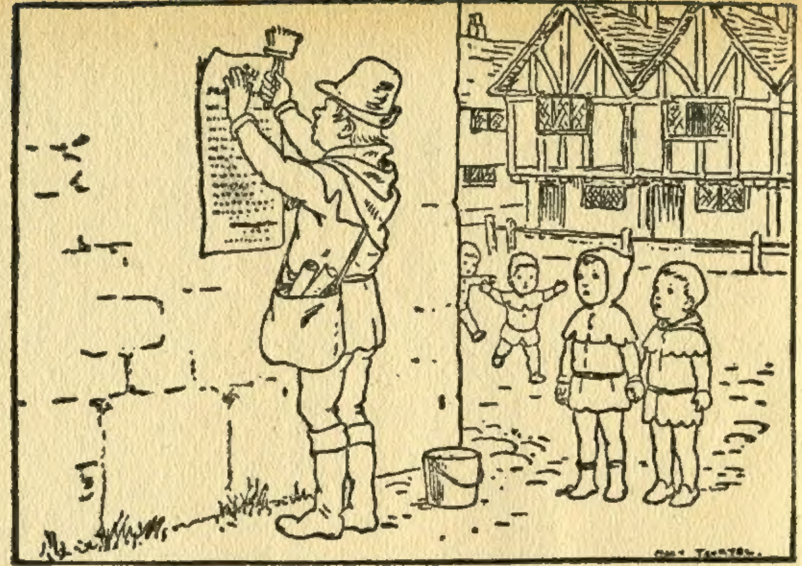
Vlug heeft hij een paar vensters open gezet. De verpleegster kijkt toe en ze denkt boos: „O, nu begint weer de pret." Maar ze heeft bevel ontvangen: „Wat het beertje doet, is goed," zoodat ze zonder tegenspreken toezien moet.

Dan pakt Bruintje alle fleschjes met medicijnen en laat die één voor één door het openstaande venster verdwijnen.

„Ziezoo," zegt Bruintje Beer, „van al dien rommel krijg je vooreerst niets meer."

No. 7. — Toen Bruintje dat alles had gedaan, is hij naar de koningin gegaan. Hij zei tot haar: „Majesteit, het is niet goed, dat uw zoontje altijd zoo in bed blijven moet. Laat hem opstaan en buiten spelen gaan. Als ik u raden mag, vraagt u dan op een dag alle kinderen uit den omtrek op een feest. Het zal hier dan zoo gezellig worden, als het hier nog nooit tevoren is geweest. Als de prins de kinderen ziet spelen en hij hoort hun lachen en hun vroolijk gepraat, hebt u best kans, dat hij ook lachen gaat."

No. 8. De koningin heeft zich voorgenomen alles te doen wat Bruintje zegt. Blij roept ze uit: „Dat ik nog nooit eerder op dat idee ben gekomen!"

Dadelijk laat ze papieren plakken op alle muren, waarop gedrukt staat, dat ze niet ieder afzonderlijk een uitnoodiging kan sturen, maar dat alle kinderen, groot en klein, aanstaanden Woensdag op het kasteel welkom zullen zijn.

„Zij allen mogen komen spelen en pretmaken op het kasteel. Iedereen moet komen. Het hindert niet al zijn het er ook nog zoo veel!" staat onder aan het papier. „Hoe meer kinderen er komen, des te meer pleizier!"

No. 9. — Iedereen in het dorp en in de stad praat over het feest: zooiets prettigs is er nooit geweest. Iedereen is er vol van, jong en oud, en zoo hoort het ook de toovenares, die het prinsje betooverd houdt. Het is haar schuld, dat het prinsje niet meer lachen kon, wat men ook voor grappigs voor hem verzon.

Ook die vrouw leest wat op het papier staat gedrukt. Als ze het heeft gelezen, zegt ze spottend: „Zoo, zoo, willen jullie het prinsje daarmee genezen? Ik wed, dat het jullie toch niet gelukt. Daar zal ik wel voor zorgen. Maar in ieder geval ben ik van de partij. Jullie zien mij ook op dat feestje, morgen!"

No. 10. — De dag van het feest breekt aan. O, wat zijn al die kinderen vroolijk, die naar het kasteel toe gaan! Jongens en meisjes, groot en klein, die allen vol verwachting zijn...... Misschien, ja misschien...... zullen ze de koningin en het prinsje wel zien!... Niets dan gepraat en gelach wordt gehoord langs den kronkelenden weg, die leidt naar de poort.

No. 11. — De toovenares komt het laatst van allen aan. Maar de soldaten willen haar niet door de poort laten gaan. Dan heft ze haar stok op en zegt: „Wat? Houden jullie me tegen, omdat ik geen uitnoodiging heb gekregen? Op die biljetten staat dat iedereen hier welkom zal zijn, als je me niet binnen laat, dan zal het je berouwen. Durf je het nu nog, me tegen te houden?"

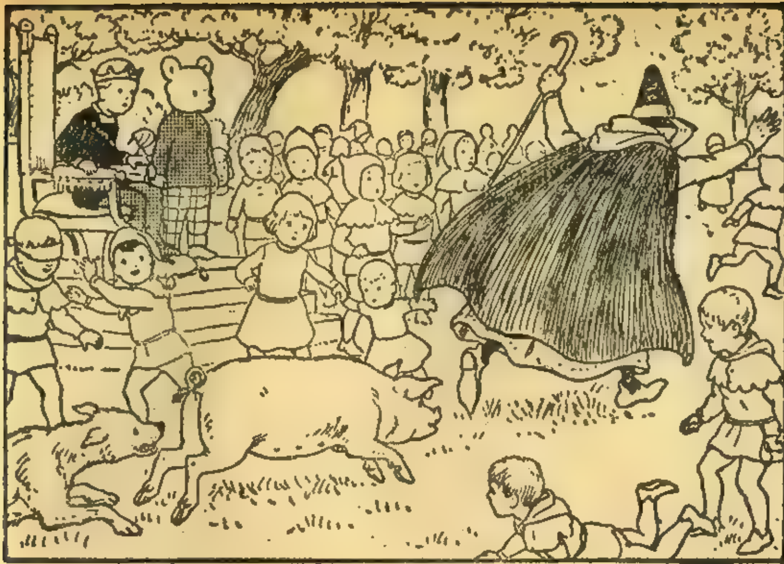
De soldaten, die bang zijn voor de vrouw en haar toovermacht, blijven besluiteloos staan. Daar heeft de vrouw juist op gewacht; voordat de mannen het beseffen is ze al door de poort gegaan.

No. 12. — De toovenares verbergt zich achter een boom. Daar hoort ze Bruintje Beer spreken. Hij zegt: „Kom, kleine Prins, ga nu ook eens met die kinderen spelen. Je hebt nu lang genoeg toegekeken."

Maar het prinsje keert zijn hoofdje om en begint te huilen, als had hij verdriet...

De vrouw lacht en zegt: „Neen hoor, zoo gemakkelijk gaat het niet!"

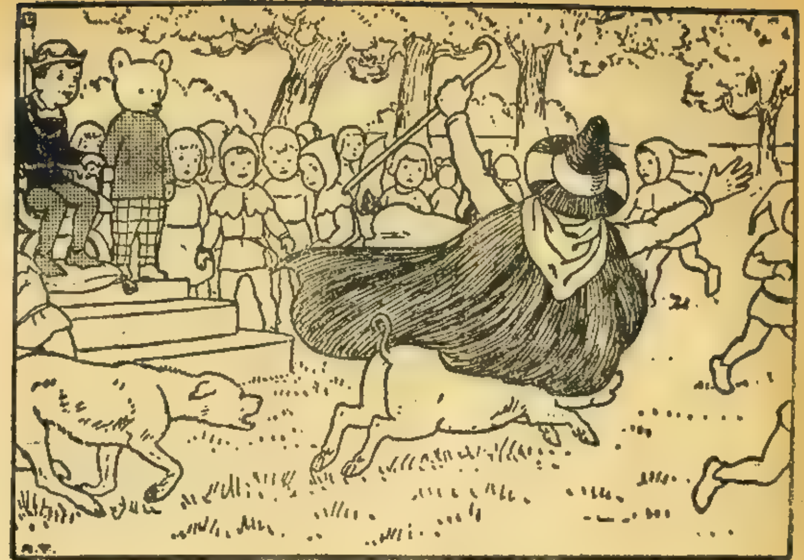

No. 13. — Maar opeens hoort ze een geweldig lawaai en luid gegil. Ze keert zich om en ziet dat een groot varken op haar toekomt, alsof het haar kwaad doen wil.

Verschrikt, met uiteengespreide armen gaat ze aan den haal. Ze schreeuwt: „Ga weg, varken. Wat is dat allemaal!"

Het is een geweldig spektakel: de vrouw schreeuwt, het varken gilt.

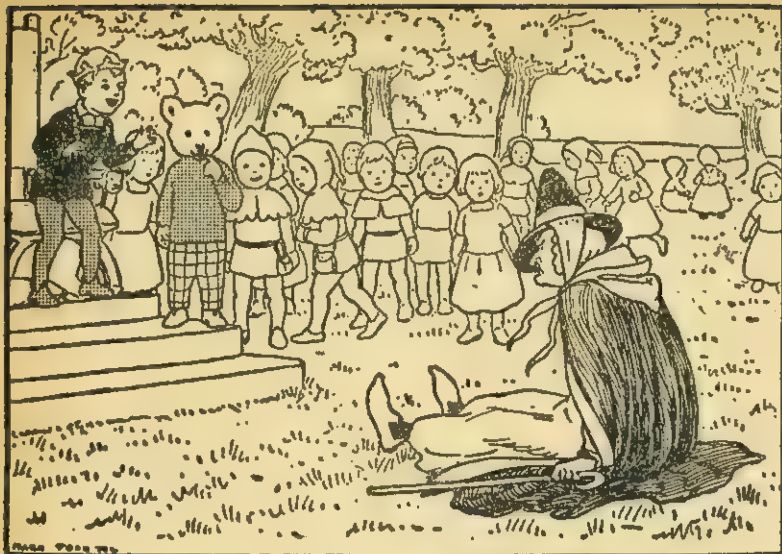
De kinderen blijven staan, ze denken: „Wat een grappig spelletje is dit," als ze zien dat het varken de vrouw, en een hond het varken op de hielen zit.

No. 14. — Het varken holt voort, onder luid gegil, want het is bang voor den grooten hond, die het misschien wel bijten wil.

De vrouw kan niet meer; ze wordt moe; ze loopt langzamer...... daar komt het varken op haar toe. Angstig kijkt ze rond en daar hup! ligt ze achterover op den grond.

Het varken rent door, de hond blaft luid; het prinsje kijkt zijn oogen uit en het lijkt of hij lachen zal...... want die vrouw daar, die doet toch o, zoo mal.

No. 15. — O, wat een mal gezicht was dat, toen die toovervrouw met haar hoed scheef op haar hoofd plat op den grond daar zat! Wat was ze kwaad; boos keek ze in het rond. Maar dat was nu iets, wat het prinsje geweldig grappig vond; hij begon te lachen en toen schaterde hij het uit. Voor allen om hem heen was dat een heerlijk geluid.

Maar toen was het weer de vrouw, die de vreugde verstoorde. „Lach maar," zei ze boos. „Maar dat lachen verleer je wel weer gauw, want over enkele oogenblikken lachen allen hier om jou!"

No. 16. — De vrouw staat langzaam op en snauwt het prinsje toe: „Van nu af aan geef ik je een varkenskop. Dien zal je dragen voor altijd. Ik denk, van het lachen heb je nu al spijt!"

Het prinsje grijpt angstig naar zijn hoofd, hoewel hij de oude vrouw niet heelemaal gelooft, want zooiets kan toch niet...... maar toch...... wat is dat? Zijn ooren worden zoo groot, terwijl zijn gezicht den vorm van een varkenskop krijgt; de vrouw heeft volbracht, waarmee ze heeft gedreigd: het prinsje heeft nu een varkenssnuit. „Het is verschrikkelijk!" roept Bruintje uit.

No. 17. — Dadelijk gaan ze naar de koningin. „O moeder," roept het prinsje haar toe, „kijk eens wat die booze vrouw nu heeft gedaan!" Verschrikt kijkt de koningin haar zoontje aan. Bruintje vertelt haar alles; dan snikt ze het uit van verdriet. „Wat kunnen we beginnen? Och lieve Bruintje Beer, kan je niet iets verzinnen, om mijn lieven jongen van dien varkenskop te bevrijden? O, wat zou je ons daarmee verblijden!"

No. 18. — Ze begrijpen er niets van, de doktoren. Zoo'n geval zagen ze nog nooit te voren. Ze zijn het er over eens, die drie geleerde heeren, dat slechts tooverkracht deze betoovering zal kunnen keeren.

Hun wetenschap kan hier niet baten en het geeft niets, of ze daar nu lang en gewichtig over praten.

No. 19. — Een oude boerenvrouw, die gehoord heeft, wat er is gebeurd, komt op het paleis en zegt: „Lieve koningin, daarom niet getreurd. Laat uw zoontje naar den ouden toovenaar toe gaan. Die heeft bewezen, dat hij dergelijke gevallen kan genezen. Hij moet gaan, geheel alleen, over Geelgroenwei, Wittelande voorbij. Dan moet hij wachten totdat hij een kreupelen vos ontmoet. Dien moet hij volgen op den voet."

No. 20. — De koningin zegt: „Vrouwtje, dank je voor je raad. Maar ik kan het niet goed vinden, dat mijn jongen geheel alleen op reis gaat. Kun je me niets anders raden? Mag Bruintje Beer soms mee?"

„Jawel", zegt de vrouw, „dat kan niet schaden. Stuur ze dan maar gauw weg, die twee."

Dadelijk gaan ze op weg. Bruintje draagt den zak met eten. Gelukkig maar, dat die vrouw dat allemaal zoo precies heeft geweten!

No. 21. — Flink stappen ze voort, wel een uur achtereen. Dan begint het prinsje te klagen: „Ik ben moe, ik heb honger en ik heb pijn in mijn been. Laten we hier een beetje rusten. Je zult toch zeker óók wel wat lusten?"

Ze laten het zich goed smaken, en als ze aan het laatste broodje bezig zijn, roept het prinsje: „Kijk eens Bruintje Beer, dáár! Daar in het bosch. Is dat niet de kreupele vos?"

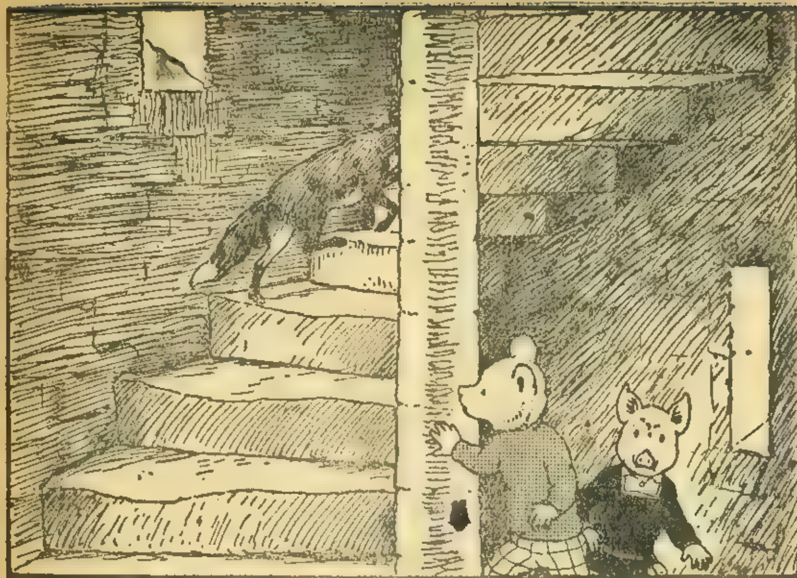
„Ja," zegt Bruintje, „het is waar. Dien moeten we achterna loopen. Dat hij ons goed den weg wijst, zullen we nu maar hopen."

No. 22. — Langs smalle paden, dwars door het groote bosch, rent de kreupele vos. Zonder even stil te staan, is hij het tweetal voorgegaan, totdat ze een ouden toren bereiken. Zonder op of om te kijken, holt de vos voort: een steenen stoepje op en door een donkere poort.

Heel stil is het hier, slechts het gekabbel van het beekje, dat langs den toren loopt, wordt gehoord.

Bruintje begrijpt wel, dat dáár het huis is van den toovenaar.

No. 23. — De vos loopt door en gaat het tweetal voor langs een steenen wenteltrap naar boven. Bruintje zegt tot den prins, die moe is: „Kom Prinsje, maak toch voort. Nu zullen we dadelijk te weten komen, of deze toren den toovenaar toebehoort. Zoo ja, dan helpt deze je weldra."

Zwijgend loopen ze de trap op, Bruintje Beer en het prinsje met den varkenskop.

No. 24. — De vos, gevolgd door het Prinsje en Bruintje Beer, loopt een kamer binnen; daar wacht een statige oude heer. Als ze voor hem stil blijven staan, vraagt hij: „Wat wenschen jullie van mij?"

Bruintje vertelt dan wat de toovenares heeft gedaan. Medelijdend kijkt de man het arme prinsje aan. Bruintje zegt: „We komen u om hulp smeeken. Kunt u haar tooverkracht verbreken? Kunt u het prinsje weer zijn hoofd teruggeven, zoodat hij niet met een varkenskop behoeft te loopen geheel zijn leven?"

„Jawel," zegt dadelijk de oude heer, „daar zal maar één middel op zijn: het prinsje moet naar het kasteel Malvise, het kasteel van de tooververouw. Daar moet hij drinken uit de tooverfontein. Maar bedenk je goed, want de reis zal niet gemakkelijk zijn."

No. 25. — De oude heer ging voort: „De weg is moeilijk en lang. Overal dreigen gevaren. Zijn jullie niet bang?"

Maar toen de prins en Bruintje beweerden, dat ze niet bang waren, zei de grijze toovenaar: „Vooruit dan maar. Neem deze beenderen mee en geef ze den wilden hond bij het kasteel te eten. Anders kom je den tuin niet in, moet je weten. En hier heb je olie om het roestige hek te smeren. Verberg het maar in je zakdoek of in je kleeren."

De prins kreeg bovendien nog een mooie kaart, zoodat hij gemakkelijk den weg zou kunnen vinden. Dat was heel wat waard!

No. 26. — „Mijn vos roeit jullie over het water naar den overkant," zei de oude heer. Toen nam hij afscheid van het prinsje en Bruintje Beer. Hartelijk schudde hij den kleinen reizigers de hand.

Zij namen plaats in een kleine boot en de vos, die handig het bootje roeide over de plas, vertelde dat de reis, die ze gingen ondernemen, heel moeilijk was; dat ze heel voorzichtig moesten zijn; dat ze op moesten passen voor allerlei gevaren, want dat er heel veel reizigers halverwege teruggekomen waren.

No. 27. — Ze stappen aan land en ze loopen voort, tot ze een paar dwergeiken bereiken. Dan blijven ze besluiteloos staan: welken kant moeten ze nu uitgaan? Daar hangt wel een handwijzer, maar dat maakt hen ook niet veel wijzer, want er staat niets op te lezen...... Het prinsje zegt: „Het beste zal wezen, dat ik mijn kaart eens bekijk......"

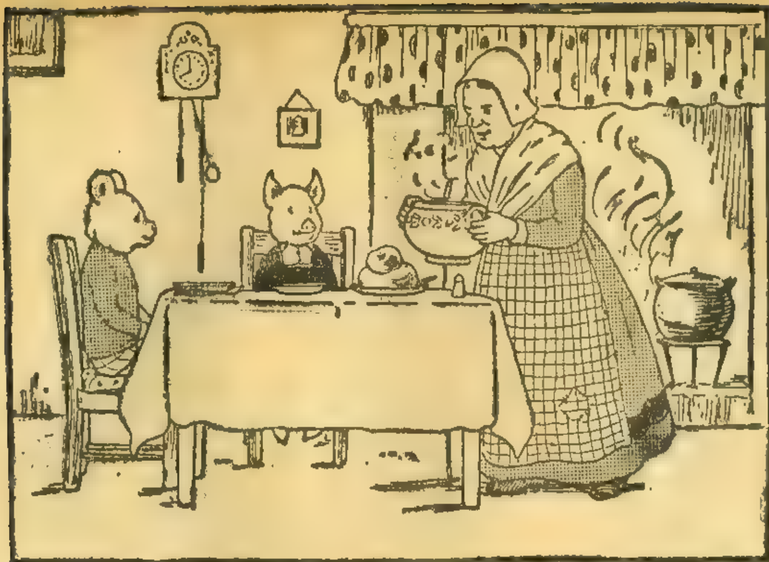
Ja, daar zien ze duidelijk den goeden weg. Dáár is de handwijzer, dáár de groene heg...... Dan gaan ze weer verder, flink en vlug. „Want", beweert Bruintje: „hoe eerder we er zijn, hoe beter, dan zijn we gauw weer terug."

No. 28. — Na een lange wandeling komen ze in een dorp aan. Daar blijven de kinderen, die op straat aan het spelen zijn, verbaasd staan en dan, dan lachen ze het prinsje uit, dat jongetje met den varkenssnuit!

„Kijk eens wat een kop!" roept er een. „Het lijkt wel een varken, maar toch is het er geen!"

Een oude vrouw, die dat allemaal hoort en ziet, denkt: „Dat gaat zoo niet." Vriendelijk zegt ze tot den prins en Bruintje Beer: „Kom maar even bij mij binnen, dan plagen die ondeugden jullie niet meer."

No. 29. — Ze treffen het, Bruintje en de prins, want het is juist tijd om te eten. De vrouw zegt, terwijl ze hen aan tafel noodt: „Mijn maaltijd is niet groot, maar ik heb lekkere soep en eigen gebakken brood. Dat zal jullie ook wel smaken."

Als ze aan tafel zijn gezeten, vertellen ze, dat ze nog een groote reis moeten maken.

Dan zegt de goede vrouw: „Weet je wat ik doen zou als ik jullie was? Dan bleef ik vannacht hier slapen. Bij nacht te reizen is toch niets voor twee kleine knapen."

No. 30. — Dat willen ze wel graag. De vrouw stopt hen in bed en ze belooft, dat ze hen den volgenden morgen vroeg wekken zal. Nog voordat de vrouw de kamer verlaten heeft, slapen ze al......

De vrouw wekt het tweetal precies op tijd. Dan geeft ze hun een stevig ontbijt en Bruintje en de prins bedanken de vrouw keer op keer. Dan gaan ze op weg, de prins en Bruintje Beer.

No. 31. — Vroolijk pratend loopen ze voort, totdat opeens een groote man hun rust verstoort. „Halt!" roept hij hun toe. „Geef op je geld. Als je er zoo mooi uitziet, ben je zeker zoo arm niet."

De man kijkt naar het prinsje met die mooie kleeren. Hij denkt: „Bij twee van die kleine reizigers kan ik dat wel probeeren."

No. 32. — Maar dat viel hem niet mee. Want al dadelijk kwam er hulp opdagen. Het was een ruiter te paard; die was in de buurt aan het jagen.

„Laat die kleintjes met rust!" schreeuwde hij den landlooper toe. Die schrok geweldig en zette het meteen op een loopen. Hij wist, dat als hij niet maakte dat hij weg kwam, hij het met een pak slaag moest bekoopen!

De prins en Bruintje Beer riepen den ruiter toe: „Dank u wel, mijnheer!" Toen liepen ze weg zoo vlug ze konden. Jullie begrijpen wel, dat ze die ontmoeting heelemaal niet prettig vonden!

No. 33. — Ze loopen voort totdat ze een groote stad bereiken. Door een groote poort gaan ze de stad in en ze zien prachtige huizen en hooge torens, waar ze vol bewondering naar kijken.

Het prinsje, dat een bakkerswinkel ziet, zegt: „Bruintje, verder ga ik niet. Eerst koop ik voor ons ieder een lekkere koek. Die zal jou ook wel smaken. Want ik geloof, dat we nu toch nog een groote wandeling moeten maken."

Bruintje zegt: „Een goed idee is dat. Ik lust ook wel wat!"

No. 34. — Ze vragen de juffrouw, die hun de koeken verkoopt, den weg naar het kasteel Malvise. Verschrikt zegt ze: „Pas toch op, beste kinderen. Als ik jullie was, zou ik het niet verkiezen, daar heen te gaan. Bijna nooit komt iemand daar weer vandaan. Daar woont die toovenares en die houdt niet van vreemd bezoek. Ze straft iedereen. Och, kinderen, gaat toch niet daarheen!"

No. 35. — Het prinsje vertelt, dat hij er wel heen moet gaan. Zijn geheele leven met een varkenskop te loopen, daarop is hij niet gesteld. Dat begrijpt de vrouw best en ze vertelt hun naar welken kant ze moeten loopen. „Als we terugkomen, komen we weer koek bij u koopen," zegt de prins. Maar de juffrouw schudt het hoofd, alsof ze daar niets van gelooft......

Het tweetal verlaat de stad, nadat ze de koeken hebben opgegeten. Lang duurt die wandeling door het groote dennenbosch, maar eindelijk komt in de verte het kasteel met hooge torens in zicht.

„Kijk", zegt Bruintje, „hoe prachtig het kasteel daar ligt."

Een oude man, met een takkenbos op zijn rug, spreekt hen aan en hij zegt waarschuwend: „Moeten jullie daar zijn? Haast je dan, want als de klok twaalf slaat, terwijl je daar bent, kom je er nooit meer vandaan."

No. 36. — Eindelijk staan ze dan voor het hek van het tooverkasteel. Ze kijken den tuin in, maar ze zien nog niet veel...... Opeens hooren ze een akelig geluid. Ze schrikken...... „Wat is dat?" roept angstig het prinsje uit.

Het is de wilde hond; die rent woest den tuin in het rond.

„Laten we terugkeeren," zegt het prinsje bang. Bruintje aarzelt. Hij weet niet wat te doen. Was dan alle moeite voor niets?...... En die reis was zoo lang...... Maar dan begint het hek te praten. Het is een booze stem, die hun toeschreeuwt: „Ik zal jullie heusch niet hier binnen laten."

No. 37. — Zij zijn heel bang; ze weten zich geen raad. „Wacht eens even," zegt Bruintje, terwijl hij besluiteloos met het prinsje in het bosch staat. „Wat zei die toovenaar ook weer?...... „Olie, om het hek te smeren, beenderen voor den hond." Dat waren de woorden, waarmee hij ons op reis zond. Laten we het probeeren. Die toovenaar zal het toch wel weten. Als hij het zegt, zal het zeker wel zoo zijn. Kom, prins, misschien bereiken we toch de tooverfontein."

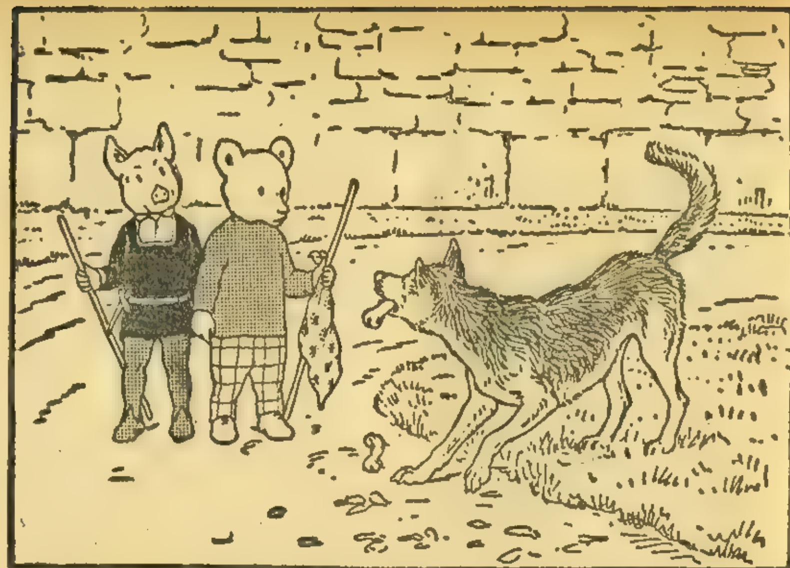
No. 38. — Wanneer ze het hek genaderd zijn, haalt Bruintje het fleschje met olie te voorschijn. Hij oliet de scharnieren, zooals de toovenaar heeft bevolen...... Langzaam draait het hek vanzelf open, zoodat het tweetal den tuin in kan loopen.

Met vriendelijke stem zegt het tooverhek dan: „Haast je wat. Zorg dat je weg bent vóór de klok twaalf slaat. Weet, dat je daarna niet meer terugkeeren kan; denk aan mijn goeden raad!"

No. 39. — Zoodra ze den tuin betreden, rent de wilde hond op hen af. Dadelijk gooit Bruintje hem de beenderen toe, die de toovenaar hem gaf.

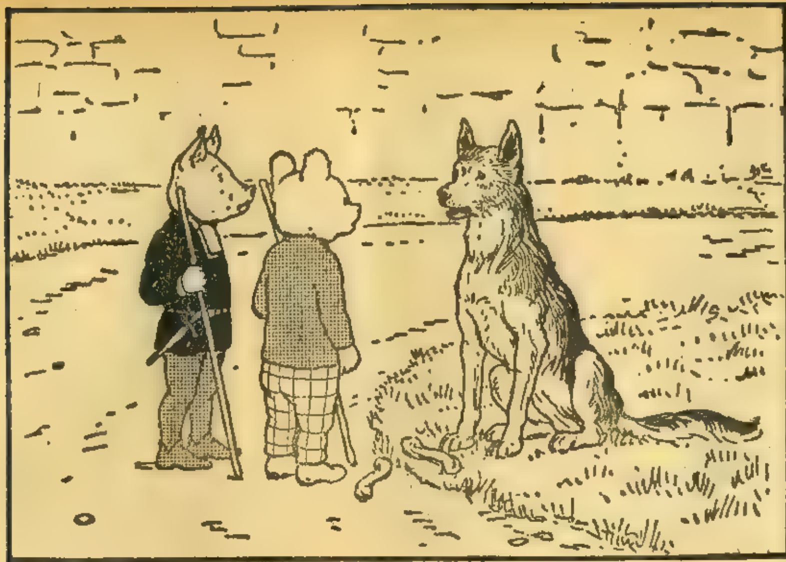
Bruintje en de prins kijken dan vol verwachting naar den hond, die snuffelt aan de beenderen, die daar liggen op den grond.

No. 40. — Vol verbazing en vol vreugde zien ze, dat de hond opeens kalmeert.

Hij ruikt aan de beenderen, kwispelt met zijn staart en is opeens als een schoothondje zoo bedaard.

Ook de hond begint te spreken: „Wat aardig van jullie om me zoo te tracteeren; daarom geef ik jullie den goeden raad, onmiddellijk terug te keeren. Als de toovervrouw jullie hier ziet, ontkomen jullie niet. Het is hier geen plaats voor jullie, lieve kleinen. Ik zou maar zoo gauw mogelijk weer van hier verdwijnen."

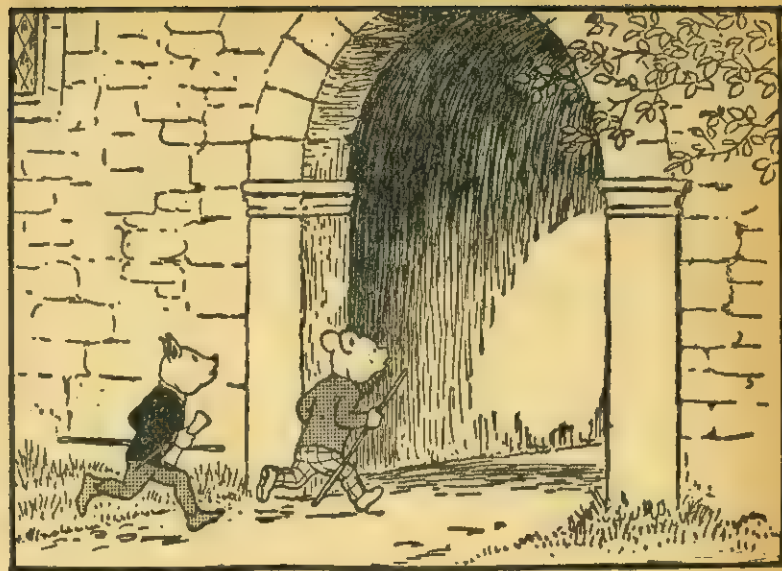

No. 41. — De hond vertelt van de toovenares: „Ja, ze is mijn meesteres. Vreemdelingen is ze niet goed gezind, daarom is het beter dat ze jullie niet hier vindt. Als de klok twaalf slaat, komt ze thuis, altijd precies op tijd. Zijn jullie dan nog hier, dan weet ik zeker dat het je spijt, want door haar tooverkracht heeft ze jullie dan voor altijd in haar macht."

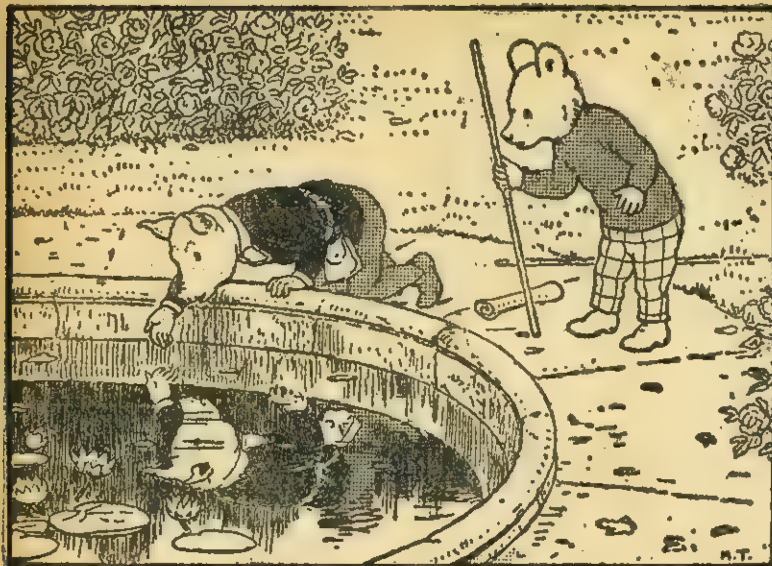
Maar dan vertellen ze den hond, dat een toovenaar ze hierheen zond, omdat het prinsje, die graag zijn varkenskop kwijt wil zijn, moet drinken uit de tooverfontein.

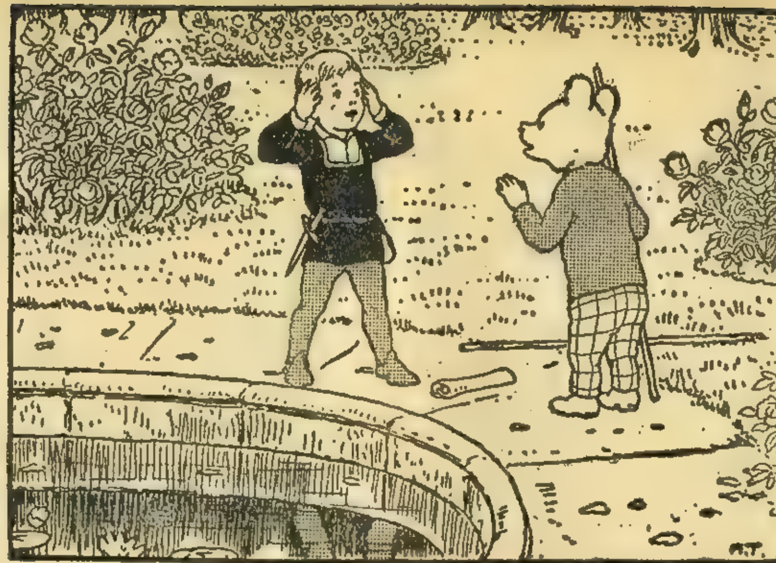
„We kunnen toch niet teruggaan, zonder dat het prinsje drinkt, nu we hier eenmaal zijn na die moeilijke reis," zegt Bruintje wijs.

„Ja, dat is waar," zegt de hond. „Maar toch zou het me spijten als ze jullie hier vond. Haast je dan wat," zegt het vriendelijke dier, „als je heel vlug voortmaakt, vertrekken jullie nog wel op tijd van h er."

No. 42. — De hond wijst hun den weg, zoodat de fontein nu gemakkelijk te vinden is. Als ze een hooge poort bereiken, waar doorheen ze een heel eind ver kunnen kijken, zien ze daar op een afstand het water, dat hoog opspuit uit den grond...... Heel stil is het hier in het rond...... Ze rennen voort door de poort en Bruintje, die het klateren van het water al hoort, denkt bezorgd: „Als het nu nog maar allemaal gaat, vóór dat de klok twaalf slaat!"

No. 43. — Ze kwamen nu in een tuin met uitgestrekte grasvelden. In het midden bevond zich de fontein. Bruintje zei: „Ik ben blij, dat we er zijn. Wat is dat water helder en frisch."

Het prinsje was ook blij en hij zei: „Het ziet er als gewoon water uit. Het zal me benieuwen of het tooverwater is en of het helpt tegen mijn varkenssnuit."

Toen knielde hij neer en vol verwachting keek Bruintje Beer...... De prins keek in den waterplas, waarin hij zich zelve kon zien, alsof het een spiegel was. Hij zag zijn leelijken varkenskop; hij schepte wat water in zijn hand en dronk dat gulzig op.

No. 44. — Bij de eerste teug, zoo koel en frisch, ziet het prinsje al, dat wat de toovenaar gezegd heeft waarheid is: in het klare water ziet hij zijn eigen gezichtje weer.

Blij roept hij uit: „Kijk eens, Bruintje Beer. Weg is mijn varkenssnuit!"

Het is waar: net zooals hij vroeger was, staat hij daar. De snuit, de kleine oogjes, de groote ooren, dat alles verdween. Hij is weer een kleine jongen als voorheen.

No. 45. — „Zeg, wat is dat?" roept Bruintje en verschrikt blijft hij staan, als hij hoort, dat in de verte een klok begint te slaan......

„Die slaat twaalf...... Kom vlug, prins, anders komen we hier niet meer op tijd vandaan!"

Ze rennen terug...... Bij iederen slag van de klok sluit zich het hek iets meer. „Kom toch, maak voort," hijgt Bruintje Beer, „dat waren al elf slagen. Als het hek bij den twaalfden slag dicht gaat, komen we misschien toch nog te laat......"

No. 46. — De twaalfde slag weerklinkt juist als het prinsje zich nà Bruintje Beer door de kier van het hek, dat bijna gesloten is, wringt. Toch waren ze nog niet vlug genoeg, want het jasje, dat het prinsje droeg, bleef geklemd zitten tusschen het hek. Het prinsje schreeuwt: „Bruintje, trek toch! Trek!"

Hulpeloos hangt het prinsje daar; Bruintje trekt uit alle macht en hij kan niet helpen wat er dan gebeurt...... Het prinsje is vrij, maar een stuk is uit zijn jasje gescheurd.

Bruintje zegt blij: „Al moet je dan een stukje van je jasje achterlaten, toch mogen we van geluk praten, dat we weer veilig uit dien tuin zijn gekomen." Dan wordt de terugtocht ondernomen.

No. 47. — Nog geen honderd stappen hebben ze geloopen, of daar in de lucht komt de toovenares aan, die terugvliegt naar haar kasteel op een houten bezemsteel.

Angstig verbergen ze zich achter de boomen tot ze is verdwenen; dan pas durven ze te voorschijn komen.

„Nou", zegt Bruintje Beer tot zijn reisgenoot, als hij met hem verder stapt, „het scheelde niet veel of die vrouw had ons gesnapt."

No. 48. — De heks landde in haar tuin. Ze liep overal rond om te zien of alles zich in orde bevond. Het eerste ging ze naar de tooverfontein. Daar lag iets op den grond. Wat zou het zijn? Ze bukte zich en verbaasd raapte ze twee dingen op: een kaart en een houten stok...... Er was dus iemand hier, die er niet behoorde...... Van woede schreeuwde ze het uit, zoodat ze de rust in den toovertuin geheel verstoorde.

No. 49. — Woedend loopt ze naar den hond: schuldig staat die voor haar in het stof gebogen...... Ze ziet de afgekloven beenderen. Dan roept ze: „Wie gaf je die? Je hebt me dus bedrogen! Dat komt je duur te staan!"

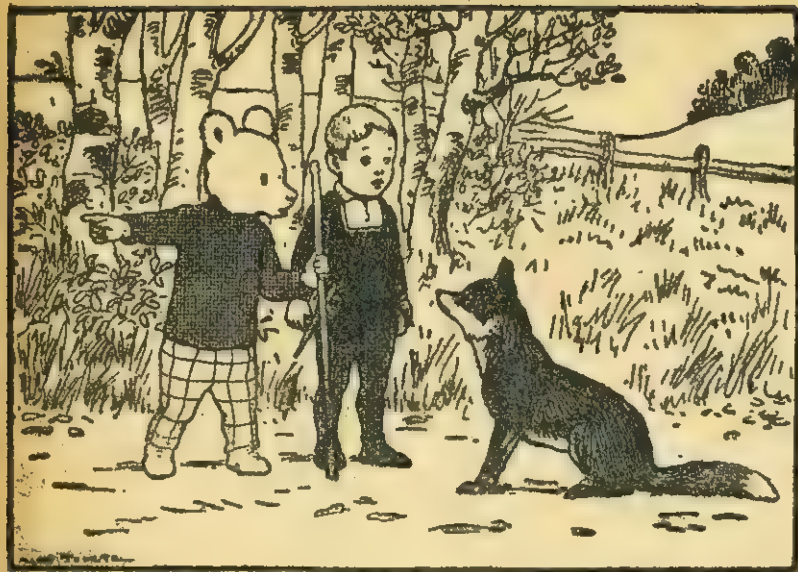
Angstig kijkt de hond haar aan. Maar moedig zegt hij dan: „Je hebt mij honger laten lijden en je hebt me geslagen. Dat alles heb ik altijd geduldig verdragen. Toen kwamen er twee, die brachten lekkere beenderen voor me mee; ze spraken me vriendelijk toe en ze keken me vriendelijk aan. Daarom liet ik ze den tuin ingaan."

No. 50. — „Zoo, maar je zult je straf niet ontgaan," snauwt ze tot den armen hond.

Weer kijkt ze spiedend rond...... Dan loopt ze naar het hek en als ze dat niet open ziet staan, zegt ze: „Zoo, Hek, jij hebt tenminste je plicht gedaan! Maar wat is dat?" roept ze, als ze daar tusschen het hek een lapje vindt, dat heen en weer wappert in den wind.

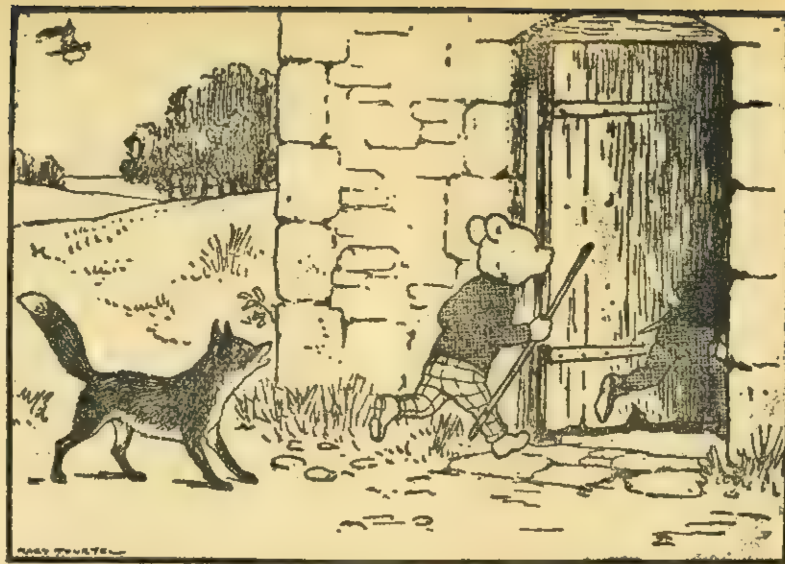
„Is er dan toch iemand hier binnengegaan?...... Waar komt anders dat lapje vandaan? Het is een lapje fluweel, dat dragen de menschen niet veel...... O, ik begrijp het al......" zegt ze boos, „ik ben dus net te laat gekomen. Bruintje Beer heeft dat prinsje naar de fontein gebracht en hem weer meegenomen."

No. 51. — Als Bruintje en de prins vlug verder loopen door het bosch, ontmoeten ze tot hun blijdschap hun vriendje, den manken vos.

Ze vertellen hem, dat tot nog toe alles naar wensch is gegaan. „Maar," zegt Bruintje, „veilig zijn we toch nog niet. Die toovenares komt ons zeker zoeken, wanneer ze dat stuk van het jasje van den prins tusschen het ijzeren hek ziet. En is dat het geval, dan weet ik zeker, dat ze ons toch nog pakken zal!"

„Maak je maar geen zorgen, Bruintje Beer. Daarom kwam ik juist hier. Ik help jullie wel weer," zegt het slimme dier.

No. 52. — Vlug loopen ze nu voort, terwijl de vos telkens omkijkt of hij iets van de toovenares ziet: dan blijft hij even stilstaan en luistert of hij iets hoort...... „Daar komt ze!" roept hij zoowat na een uur. „Vlug, verbergen jullie je in die schuur. Sluit de deur achter je en schuif den grendel er op. Ik houd hier wel de wacht. Vlug dan toch, anders ziet ze nog waar ik jullie heen heb gebracht!......"

„Wees heel stil, zoodat jullie niet gehoord kunnen worden worden. Verder maak ik alles wel in orde."

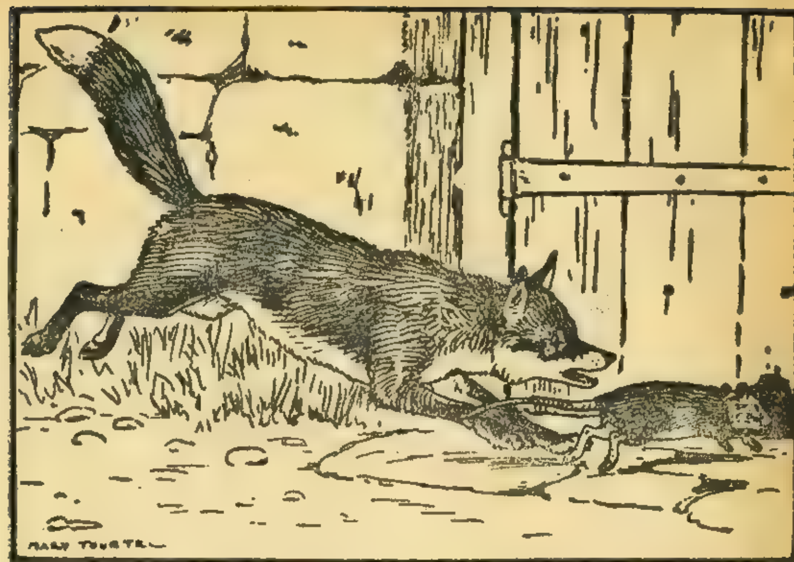

No. 53. — Daar komt de toovenares al aan. Zoodra ze den vos ziet, komt ze voor hem staan en vraagt: „Zeg, zag jij soms een prinsje en een kleinen beer hier voorbijgaan?"

„Ssst!" fluistert de slimme vos, „ik heb ze gevolgd door het bosch, wel meer dan een uur. Ze zitten hier in die schuur. Maar de deur is op slot. U zult die ook niet open kunnen krijgen."

De toovenares duwt en trekt, maar het gelukt haar niet. Na een poosje begint ze van vermoeidheid te hijgen...... „Neen," zegt ze tot den vos, „die deur krijg ik zoo niet los."

„Maar voor u hindert dat toch geen zier," zegt weer het slimme dier. „Men heeft mij altijd verteld, dat u zich kunt veranderen in wat u maar wilt. Waarom verandert u zich dan niet in een rat? Kijk, ziet u hier dit gat? Daar, onder de deur? Daar kunt u dan gemakkelijk doorheen gaan en het tweetal straffen voor hetgeen ze hebben gedaan."

No. 54. — „Ha-ha!" lacht de vrouw, „wat een goede raad is dat! Ja hoor, ik verander me meteen in een rat."

Nauwelijks had ze deze woorden gesproken, of het wonder is al geschied! De vos vertrouwt eerst zijn oogen niet...... die dikke rat, die hij daar ziet...... is dat de toovervrouw? Wat deed ze dat toch gauw......

Even slechts duurt het, dat de vos verwonderd kijkt. Dan roept hij luid: „Bruintje, prins, komen jullie het schuurtje uit! Ik heb mijn doel bereikt!"

No. 55. — Als Bruintje en de prins naar buiten komen en verbaasd blijven staan, zegt de vos: „Kijken jullie me maar niet zoo angstig aan. Ik heb de vrouw aangeraden zich te veranderen in een rat, omdat ze jullie dan bereiken kon door het gat. Maar ze heeft er niet bij gedacht, dat ze haar bezemsteel hier moest achterlaten en daarin zit juist haar toovermacht. Dien bezemsteel verbranden we nu gauw. Gedaan is het dan met de macht van die toovervrouw."

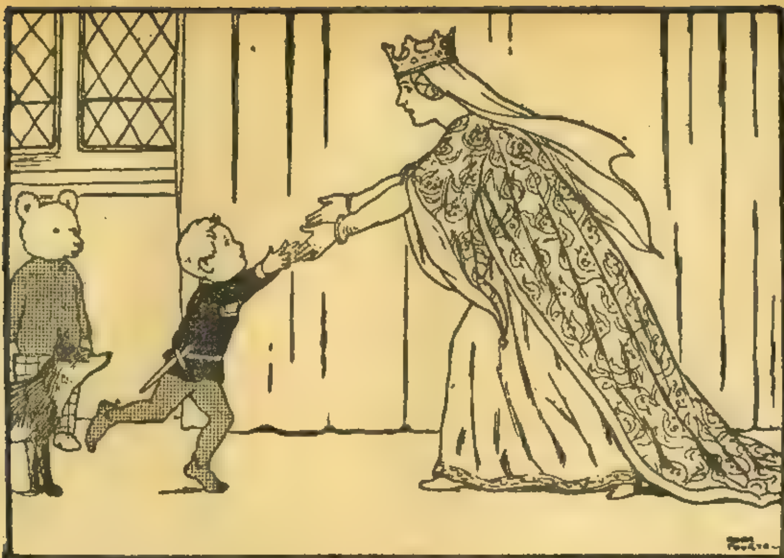
Toch kijken Bruintje en de prins nog angstig om zich heen..... „Heusch," zegt de vos tot het prinsje en Bruintje Beer, „kwaad doet ze niemand meer."

No. 56. — Weer sprak de vos: „De reis is nog ver, maar hier ligt de bezemsteel, die brengt ons weer vlug naar het paleis van het prinsje terug."

Stevig houden ze zich vast. De vos zit voorop, wanneer de bezemsteel zich in de lucht verheft met haar drievoudigen last.

Het is een prettige vlucht, die het drietal maakt door de lucht......

No. 57. — Lang duurt het niet of ze zijn aan het einde van hun reis: daar beneden ligt het mooie, witte paleis. Ze dalen in den tuin en het Prinsje holt het paleis in, regelrecht naar de vertrekken van de koningin.

Wat is ze blij als ze haar zoontje zonder varkenskop weer ziet. Als ze haar alles hebben verteld, zegt ze tot den vos: „Zonder jou gelukte het zeker niet. Je krijgt van mij een halsband van het mooiste goud. En jij, Bruintje, jou zeg ik dat ik zóóveel van je houd, dat ik alles voor je wil doen, wat je maar kunt wenschen. Altijd blijf ik je vriendin. Heb je iets noodig of zit je in het nauw, kom dan maar bij de koningin, die helpt je wel gauw. Bovendien zal ik je ouders en jou steeds gedenken met allerlei mooie geschenken."

No. 58. — Als de maaltijd is gedaan, vraagt Bruintje of hij nu alsjeblieft meteen naar huis terug mag gaan. Hij verlangt zoo naar vader en moeder Beer......

„Natuurlijk," zegt de koningin, „een van mijn vertrouwde soldaten brengt je naar je ouders weer."

De vos neemt afscheid van allen en klimt weer op den bezemsteel. Dat vliegen schijnt hem te bevallen.

Hij gaat terug naar den toovenaar. „Ik hoop," zegt de vos, „dat mijn baas het goed vindt, dat ik dien bezemsteel bewaar."

Bruintje rijdt naar huis terug, op een prachtig wit paard gezeten, en de soldaat vertelt hem nog van allerlei wat hij graag wil weten.

Thuis gekomen vertelt hij van de koningin, het prinsje, den vos en den bezemsteel, en zijn moeder zegt: „Jongen, jongen, wat beleefde je weer veel!"

NOG ÉÉN DING

!

DE BRUINTJE BEER-

PRENTBRIEFKAARTEN MAG JE

VOORAL NIET VERGETEN!

2. BRUINTJE BEER EN WIM DAS AAN HET STRAND

No. 1. — Arme Wim Das! Hij heeft mazelen gekregen. Alle dagen gaat Bruintje vragen, hoe het met zijn vriendje gaat.

Wim's moeder, die altijd voor de deur met Bruintje praat, zegt: „O het gaat gelukkig goed. Ik denk, dat hij nog maar één week in bed moet blijven. Maar binnen komen, mag je nog niet. Anders wordt jij ook ziek en dan heeft jouw moeder verdriet. Als je wilt, mag je hem wel een briefje schrijven, maar buiten moet je blijven."

No. 2. — Acht dagen later, heel onverwacht, heeft mevrouw Das een bezoek aan mevrouw Beer gebracht.

„Wim is veel beter," vertelt ze blij. „Hij mag al weer op straat. Maar de dokter vindt het noodig, dat hij een poosje naar buiten gaat. Nu dacht ik zoo, misschien mag Bruintje Beer ook mee. Hij zal het zeker wel prettig vinden, zoo'n poosje aan zee. Mevrouw Beer, vindt u het goed?"

Met zijn leuken toet kijkt Bruintje zijn moeder smeekend aan, en hij zegt: „Ja, hè moeder, natúúrlijk mag ik gaan!"

No. 3. — Mevrouw Beer vindt het een buitenkansje, dat haar jongen mee mag gaan, zoodat den volgenden morgen Bruintje, mevrouw Das en Wim vol ongeduld op den trein te wachten staan.

Bruintje en Wim dragen beiden een emmertje en een schep in de hand. Wat zullen ze zich heerlijk vermaken aan het mooie strand!

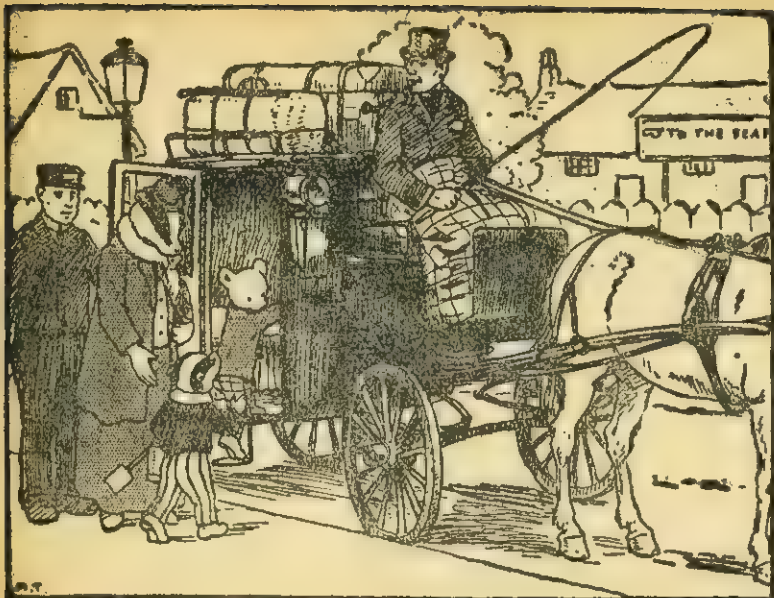

No. 4. — Zuchtend en puffend komt dan eindelijk de trein. Ze zoeken vlug een goed plaatsje en Bruintje zegt: „Lekker, dat we er niet zoo heel gauw zijn. We zitten zeker wel vier uren in den trein!"

Op hun knieën liggen ze voor een der raampjes en ze kijken aandachtig naar buiten. Wat is er veel te zien! Koeien en schapen en veulentjes. En als de trein stilstaat, hooren ze de vogeltjes fluiten!

„Daar zijn de duinen!" roept Bruintje Beer, „en kijk eens, daar tusschen door zie je de zee!"

„Gelukkig, dan zijn we er kinderen," zegt Wim's moeder, „vergeten jullie niets; nemen jullie alles mee?"

No. 5. — De trein staat stil, het portier gaat open. Vlug zijn ze allen den trein uit geloopen.

Een rijtuig komt voor, de bagage wordt opgeladen, en mevrouw Das zegt tot den koetsier: „Naar pension Pleizier. Het is op den grooten boulevard."

Binnen een kwartiertje zijn ze daar.

Ze komen juist op tijd voor het eten in het pension aan, zoodat ze meteen aan tafel kunnen gaan.

Na het eten moet Wim Das naar bed. Bruintje houdt hem gezelschap en ze zeggen tot elkaar: „Morgen begint de pret."

No. 6. — Den volgenden morgen was het prachtig weer.

Mevrouw Das zei tot Wim en Bruintje Beer: „Jullie moogt baden in de zee. Neemt dus handdoeken en badpakken mee."

De jongens genoten van de zee en de zon. Daarna wandelden ze nog wat op den boulevard en wie ontmoeten ze daar? Mevrouw Konijn met de tweelingen Nijn en Ko!

Ze riepen allen: „Hé, en hò!" Dat was een verrassing. Ze begroetten elkaar en iedereen was blij. De kinderen konden samen heerlijk spelen en de moeders behoefden zich nu ook niet te vervelen.

No. 7. — Het troepje ging toen vlug in zee. Hoewel Ko en Nijn niet zwemmen konden, gingen ze toch mee. Bruintje zei: „Wim en ik kunnen het zoo goed; wij zullen jullie wel leeren hoe het moet."

Eerst waren ze heel bang, Ko en Nijn, maar Wim Das riep: „Jullie moeten niet zoo kinderachtig zijn. Iedereen kan zwemmen leeren, maar jullie moeten het ook vol moed probeeren."

Het duurde niet lang, of Ko en Nijn waren heelemaal niet meer bang.

„Ziezoo," zei Bruintje tevreden. „Voor de eerste maal ging het heusch niet slecht. Nog een paar lessen en dan zwemmen jullie „echt"!"

No. 8. — Na het baden speelden ze in het zand, totdat Wim Das een paar ezeltjes zag staan. „Hè Moes," vroeg hij, „mogen we ezeltjerijden gaan?"

„Jawel," zei mevrouw Das, blij dat haar jongen weer zoo gezond en vroolijk was. „Maar niet langer dan een kwartier. Ik betaal voor alle vier."

Wat heerlijk was dat ritje langs het mooie strand; langzaam stapten de ezeltjes door het mulle zand.

Ze hadden alle vier spijt toen het kwartiertje om was. Hartelijk bedankten ze die lieve mevrouw Das.

No. 9. — Na dat ritje op de ezels zei mevrouw Konijn: „Een hapje roomijs zou wel lekker zijn in dit warme weer. Wie gaat mee? Ik trakteer."

Nu dat wilden ze wel allemaal. Ze gingen zitten aan een tafeltje in een groote zaal. „Zes porties ijs", bestelde mevrouw Konijn.

Bruintje zei tot zijn vriend Wim: „Ik dacht niet, dat het hier zóó prettig zou zijn."

Een groote schaal vol koekjes bracht de juffrouw ook mee. Het smaakte allemaal best en ze zeiden eenparig: „Wat is het toch gezellig aan zee."

No. 10. — En toen was het twaalf uur en tijd om te gaan eten. Mevrouw Das, die al dikwijls in deze streek was geweest en die het dus kon weten, zei: „Vanmiddag gaan we samen naar Winkelkoof, dat mooie plaatsje boven op den berg. Het is wel een eindje weg, maar dat is heusch niet erg. We nemen de autobus, dat is voor de kinderen juist fijn."

„In orde, we zijn op tijd bij de halte," zei mevrouw Konijn.

No. 11. — Stipt op tijd staan ze allen bij de halte op den hoek van de straat, vanwaar de autobus naar Winkelkoof gaat.

Daar komt de autobus al aan en Wim roept: „Hè Moes, mogen wij er bovenop gaan zitten? Binnen is het zoo warm en bovenop zie je den weg zoo goed."

„Vooruit dan maar," zegt mevrouw Das, hoewel ze het niet prettig vindt dat ze dat smalle, ijzeren trapje oploopen moet.

Wim loopt voorop, dan volgt Bruintje en daarna komen de twee moeders met Ko en Nijn.

Holderdebolder rijdt de bus al weg, vóórdat ze allemaal boven zijn. Maar eindelijk zitten ze allen en iedereen kijkt tevreden, want daar boven op die autobus zie je werkelijk alles veel mooier dan beneden.

No. 12. — In het aardige plaatsje aangekomen, gaan de twee moeders zitten op een rustig plekje in de schaduw van de denneboomen.

Een prachtig uitzicht hebben ze daar. Tot de kinderen zegt mevrouw Das: „Vooruit nu maar. Jullie mogen gaan spelen, maar niet te ver hier vandaan. En niet te dicht bij den rand van den berg," raadt ze het viertal aan, anders zouden jullie met z'n allen naar beneden kunnen vallen!"

De kinderen beloven voorzichtig te zullen zijn.

Dan zegt mevrouw Konijn: „En denkt er om, op tijd terug hier zijn voor de thee. We gaan weer met ons allen smullen in dien mooien winkel beneden aan zee."

No. 13. — De vier vriendjes wandelden door het bosch en over de groote weide. Nog niet heel ver zijn ze gegaan of Ko blijft eensklap staan en zegt: „Wat zie ik daar? Zijn dat bosch-aardbeien?"

„Ja," zegt Bruintje, „het is waar. Dat zie je goed. Bosch-aardbeien in overvloed."

Wim zegt: „Wat zijn ze mooi, wat zijn ze groot," en Nijn zegt: „Ze zijn zeker al rijp, want ze zijn zoo rood."

No 14. — De jongens plukken de aardbeien en smullen er van en ieder eet zooveel, tot hij heusch niet méér eten kan... maar de mooiste vruchten worden bewaard voor mevrouw Das en mevrouw Konijn. De jongens weten, dat hun moeders ook veel van aardbeien houden en dat ze daar heel blij mee zullen zijn.

„Wat zullen ze opkijken," zegt Nijn tevreden, „als we tegen theetijd terugkomen met al die heerlijkheden."

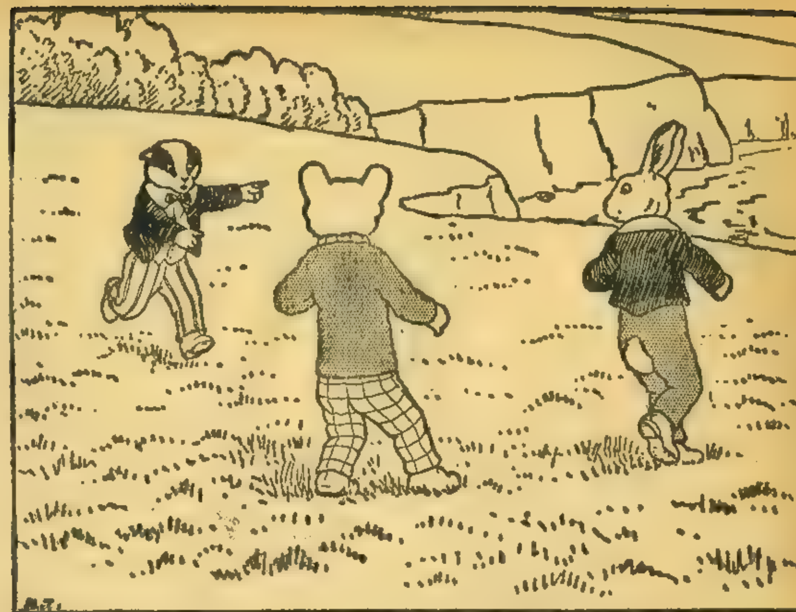

No. 15. — „Laten we krijgertje gaan spelen," zegt Nijn.

Dat vinden de anderen goed en Bruintje zal „hem" zijn.

Bruintje rent zijn vriendjes achterna op de groote wei. Wat hebben ze een pret, wat zijn ze blij! Ko en Nijn kunnen geweldig hard loopen. Telkens denkt Bruintje: „Nu tik ik er één." Maar neen, hoor, daar loopt die vluggerd al weer heen!

Ze joelen, ze lachen en ze hollen maar en niemand van hen denkt aan eenig gevaar.

No. 16 — Een poosje spelen ze zoo, totdat Wim opeens begint te gillen: „O-òò-òòò! De rots...... zij is weg...... ik zag haar over den rand verdwijnen...... die arme Ko!"

„Wat moeten we doen?" roepen ze allen, als ze begrijpen, dat Ko naar beneden is gevallen. Bruintje zegt tot Nijn, die heel verdrietig kijkt: „Houd moed, Nijn, misschien is het niet zoo erg als het wel lijkt!"

Voorzichtig wagen ze zich tot vlak bij den rand; beneden zich ziet Bruintje den steilen bergwand...... heel stil luisteren ze of ze eenig geluid hooren...... Ja! een zwakke kreet is het, die de stilte komt verstoren.

No. 17. — Moedig zegt Bruintje Beer: „Het beste is, dat ik probeer of ik hem kan bereiken." Angstig staan de andere te kijken als Bruintje zich laat zakken en op een stuk rotssteen, iets lager, blijft staan... Helaas! hij ziet, dat hij onmogelijk verder kan gaan. Al kan hij nog zoo goed klimmen, hier helpt dat niet, begrijpt hij, als hij dien loodrechten wand daar beneden zich ziet.

„Kom terug! Kom terug!" schreeuwt angstig Wim Das, „anders val jij ook nog naar beneden en dan weten we ons heelemaal geen raad." Bruintje, die nog even besluiteloos daar staat, begrijpt, dat hij alleen niet van nut kan zijn. Hij krabbelt weer om hoog en hij staat even later weer veilig bij Wim en den huilenden Nijn.

No. 18. — „Wim!" zegt Bruintje Beer, „vooruit! Wij gaan er samen op uit om te zien of we hulp kunnen halen. Nijn moet hier blijven en af en toe probeeren of hij met Ko kan praten. Denk er om, Nijn, je moogt deze plek niet verlaten." Ze gaan er meteen van door. Ze rennen langs het smalle bergpad en Bruintje zegt: „O, o, wat verschrikkelijk is dat!" Dan schreeuwen ze om beurt: „Help! Help!" zoo hard, dat het een eind ver in den omtrek moet worden gehoord. Maar als ze geen antwoord krijgen rennen ze weer voort......

Eindelijk zien ze in de verte twee jongens...... Ja, ze komen naderbij. „Het zijn padvinders!" roept Bruintje blij. „Laten we naar hen toegaan, gauw! Misschien hebben ze wel een heel lang touw!"

No. 19. — Als Bruintje Beer en Wim Das de padvinders bereiken, roepen ze beiden:

„Och, help ons toch alsjeblieft! Een vriendje van ons is van de rots gevallen, toen we daar krijgertje speelden met ons allen. Wij kunnen hem niet redden: de wand is zoo steil en wij zijn zoo klein."

Dadelijk zeggen de padvinders alle twee: „Natuurlijk gaan we mee, en we hopen, dat we jullie van dienst kunnen zijn."

No. 20. — De padvinders liepen vlug met Bruintje Beer en Wim Das naar de plek, waar het ongeluk gebeurd was. Heel voorzichtig keken zij over den rand van de rots naar beneden, maar er was niets te zien...... Ze hoorden geen geluid, en arme Nijn, die zoo bezorgd was over zijn broertje, snikte het uit......

„Kalm maar, kalm maar," troostte hem de padvinder Hans, „mijn vriend gaat dadelijk een touw halen en dan is er een goede kans, dat we je broertje gezond en wel op kunnen pakken, want wij laten ons een van tweeën naar beneden zakken. Houd maar goeden moed, alles komt heusch wel goed."

No. 21. — Padvinder Jaap holt weg en hij komt weer spoedig terug met een zwaar touw op zijn rug. Hij leende het touw op een boerderij en hij vertelt: „De boer zei er bij, dat het lang genoeg is; dat het heelemaal tot beneden aan reikt."

Hans knikt tevreden, als hij het stevige touw bekijkt. Dan maakt Jaap zich gereed om den tocht te wagen. Het touw wordt eenige malen om een rotspunt geslagen en Hans houdt het bovendien nog vast, zoodat Jaap niet bang behoeft te zijn, dat het touw hem niet kan dragen.

Daar stapt hij over den rand en dan zakt hij langzaam naar beneden. Vol verwachting staan de anderen aan den bergkant en kleine Nijn krijgt weer een beetje hoop; daarvoor heeft hij ook alle reden.

No. 22. — De padvinder bereikt den grond; onderzoekend kijkt hij even rond, maar daar ziet hij Kootje al. De arme jongen is verdoofd door den val en ook door de pijn, want als de padvinder hem onderzoekt, blijkt zijn arm gebroken te zijn.

De jongen tilt Ko op; hij pakt hem stevig vast en klimt dan weer omhoog. Gelukkig is het maar een lichte last.

Langzaam, langzaam nadert hij de plek, waar het angstige troepje wacht......

O, wat zijn ze allen blij, als ze zien, dat hij Ko heeft meegebracht!

No. 23. — Nijn huilt tranen met tuiten van pleizier en hij roept voortdurend: „O, lieve Ko, ben je dan tóch weer hier? Hier bij mij? O, wat ben ik blij!" Ze verdringen zich allen om Ko, wien de padvinders de eerste hulp verleenen.

Als de gebroken arm verbonden is, zegt Ko: „Ziezoo, ik ben al veel beter. Zet me maar weer op mijn beenen."

Maar Hans, de padvinder, zegt: „Welneen, dat gaat zoo maar niet. We brengen je meteen naar een dokter heen. Je arm moet onmiddellijk worden gezet, en daarna moet je een poosje naar bed."

No. 24. — Bruintje Beer vertelt den jongens, dat de twee moeders zitten te wachten in het bosch en dat ze hadden afgesproken op tijd terug te zijn voor de thee.

„Zoo", zegt Hans, „ga jij met Wim Das dan maar vertellen wat er is gebeurd, dan gaat Nijn met zijn broertje mee."

Zoo gezegd, zoo gedaan. Op een holletje zijn Wim en Bruintje naar de twee wachtende moeders toegegaan. Maar heel voorzichtig vertellen ze het haar niet. Mevrouw Nijn schrikt al als ze haar jongens niet ziet en bovendien roept Bruintje zoo maar meteen: „Ko is van de rots gevallen! Hij heeft zijn arm gebroken. Nijn en een paar padvinders brengen hem naar een dokter heen."

Jullie kunt denken hoe geschrokken de dames zijn! „Och, och," snikt mevrouw Konijn, „heeft mijn arme jongen erg veel pijn?"

No. 25. — Dadelijk gaan ze op weg, mevrouw Das, Wim, Bruintje en mevrouw Konijn. Ze loopen den kant uit, dien ook de anderen zijn uitgegaan. Daar komen de padvinders al aan; Jaap draagt Ko op den arm.

„Och, och, mijn jongen, wat heb je nu weer gedaan!" roept mevrouw Konijn. „O, padvinders, wat ben ik jullie dankbaar, dat je mijn Kootje hebt gered uit zoo'n groot gevaar. Natuurlijk gaan we dadelijk naar den dokter met mijn armen vent!"

„Hé Moes," zegt Ko, „ik ben toch blij, dat u er ook bij bent!" Dan vraagt mevrouw Konijn: „Is er een dokter hier in de buurt!"

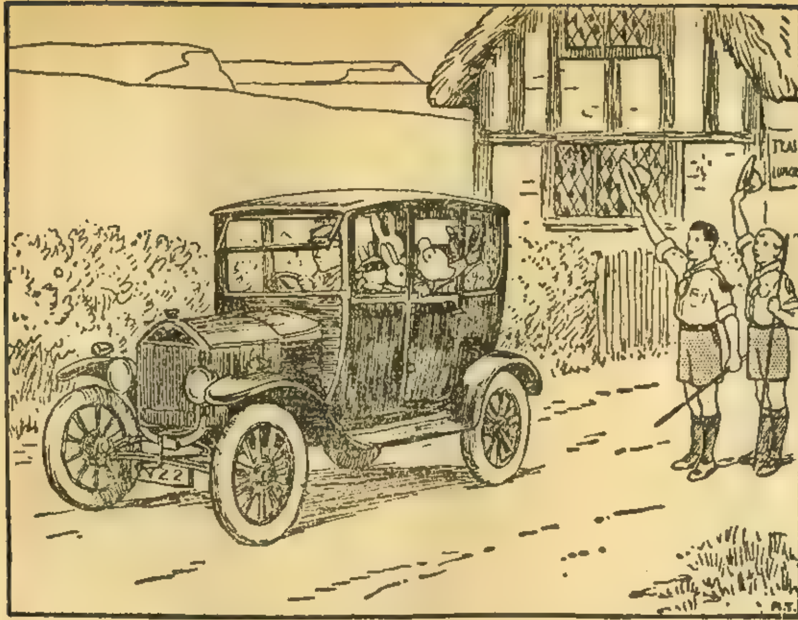
„Ja, mevrouw," zegt Hans, er woont er een in het dorp, niet ver hier vandaan. Daarheen wilden wij juist met Kootje gaan."

No. 26. — Ko wordt naar den dokter gebracht. Die zet den arm heel vlug. „Ziezoo," zegt de goede man, „laat hem een beetje rustig blijven, mevrouw, tenminste als dat kan."

„Ja zeker, dokter," zegt mevrouw Konijn, „ik breng hem straks naar bed, maar eerst drinken we hier in de buurt een kopje thee. Zeg, Hans en Jaap, gaan jullie met ons mee?"

Ze gaan dan naar een aardig oud huis, een modelboerderij, waar ze heerlijk smullen: thee, koek en slagroom er bij.

No. 27. — Zij hebben gesmuld van alle lekkernijen, maar de arme Ko heeft er niet veel aan. Hij is moe en hij heeft pijn en zijn moeder zegt: „We zullen nu maar zoo gauw mogelijk naar huis toe gaan. We zullen een auto huren. Dan zal de terugweg voor mijn armen jongen niet zoo heel lang duren." Zoo gezegd, zoo gedaan. Ze nemen afscheid van de twee aardige knapen, Hans en Jaap. Mevrouw Konijn bedankt ze nog eens hartelijk, dat ze Ko hebben gered.

De jongens zijn heel aardig en Jaap zegt: „Stopt u Kootje maar meteen in bed!"

Dan rijden ze weg; tot afscheid wuift Bruintje Beer en de jongens roepen: „We zien elkander wel heel gauw weer!"

No. 28. — Prachtig weer is het den volgenden dag. Arme Kootje, die nog niet met de anderen spelen mag, blijft rustig in bed. Maar Bruintje, Wim en Nijn gaan baden in zee en ze hebben reuzenpret

Mevrouw Das zegt: „We zullen voor dien kleinen Ko een prentenboek koopen. Anders verveelt hij zich zoo."

In een winkel vol met boeken mogen ze een prachtig boek uitzoeken. Bruintje koopt meteen een paar prentbriefkaarten om naar huis te sturen, en Wim, die ook wat koopen mag, komt met allerlei grappige kaarten voor den dag.

No. 29. — Den volgenden dag, als ze wandelen langs het strand, roept een visscherman hun toe: „Zeg mevrouw, blijft u vandaag aan land? Het is juist zulk mooi weer voor een tochtje op zee. Gaat u met de jongens mee?"

Maar mevrouw Das roept verschrikt: „Neen, o neen!"

Ze houdt niet van varen op zee, al is het tochtje ook nog zoo kort, omdat ze altijd zeeziek wordt.

„Mogen de jongens dan met me mee gaan visschen?" vraagt de man. „We blijven heel dicht bij de kust, dan kunt u ons zien en bent u ook niet ongerust!"

„Hé ja," roept Wim Das dan, „toe Moe, mogen we dat? Een uurtje maar. Toe, laat ons gaan!"

„Goed," zegt mevrouw Das, „daar loopen jullie geen gevaar. Vooruit dan maar."

No. 30. — Heerlijk vonden ze het, dat ze mochten visschen in de zee. Blij gingen ze met den visscher in het schommelende bootje mee. Ze roeiden een eindje ver van het strand, waar ze mevrouw Das zagen zitten in een badstoel op het zand. Toen hield de visscher met roeien op. „Ziezoo," zei hij, „hier is het stop". Hij haalde voor ieder een hengel voor den dag, en toen zei de goede man: „Laat ieder nu eens probeeren, wat hij vangen kan."

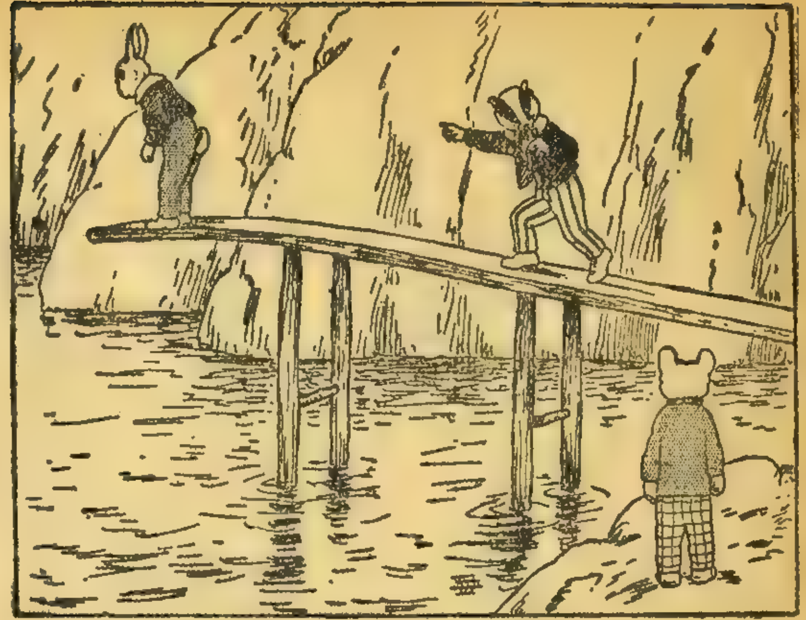
Ze namen de hengels; die waren al kant en klaar. Ze lieten den dobber op het water rusten en nu was het wachten maar... Ze hoopten allen iets te vangen, dat Kootje graag zou lusten.

No. 31. — Het uurtje was heel gauw voorbij. Maar toch waren ze alle drie heel blij, want ieder van hen had iets gevangen. Meer konden ze waarlijk niet verlangen!

De man roeide het drietal terug naar het strand, waar mevrouw Das al stond te wachten aan den waterkant.

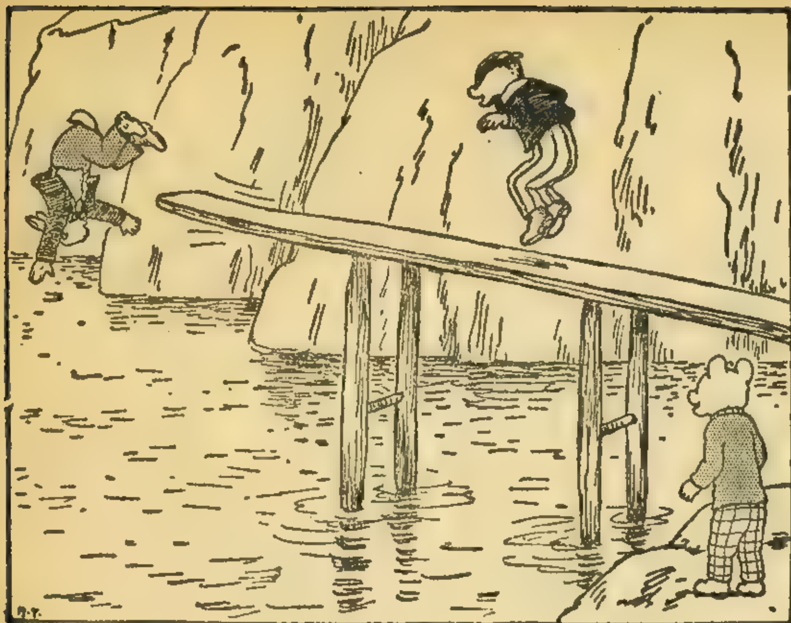
„Kijk eens!" riepen ze trots, „die hebben we zelf gevangen!" „Mooi zoo," zei mevrouw Das, „dan maar gauw naar Kootje toe, die zal zeker wel naar zijn speelmakkers verlangen."

No. 32. — Den volgenden dag, nadat ze een wandeling hadden gemaakt, zei mevrouw Das, die een beetje moe van het loopen was: „Ik ga nu zitten haken. Gaan jullie je aan het strand maar wat vermaken."

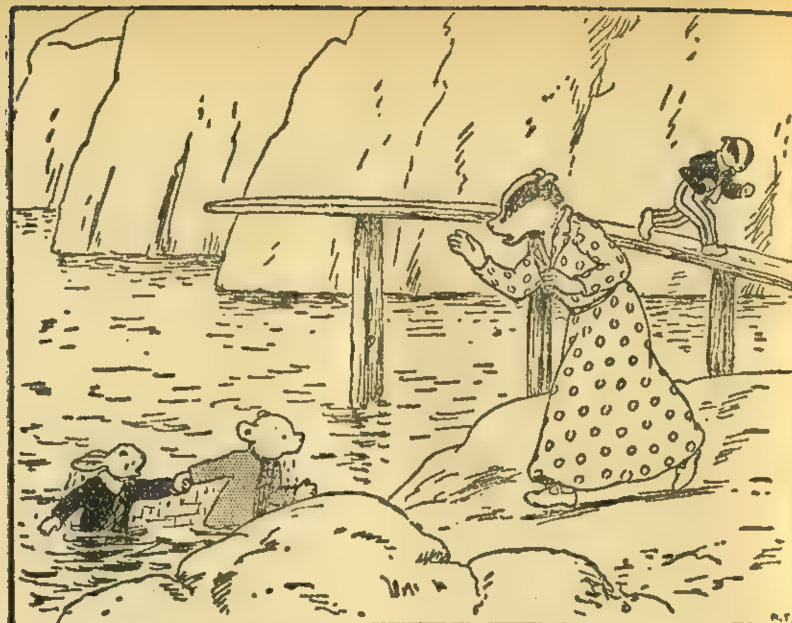
De jongens liepen op het strand heen en weer. Daar zagen ze een plekje, waar veel werd gezwommen. Maar nu was het er stil: geen zwemmer was er te zien. Nijn, die dadelijk op de springplank was geklommen, liep zoo ver over de plank, totdat hij op het uiterste randje stond; het was wel een beetje gevaarlijk, maar dat was juist wat Nijn zoo prettig vond!

„Zeg," riep Nijn, „het schijnt hier nogal diep te zijn."

No. 33. — Ondeugende Wim Das, die dol op grappenmaken was, liep heel zachtjes achter Nijn aan, zonder dat die het wist. Onverwacht sprong Wim op de plank heen en weer en daar duikelde Nijn in het koele water neer.

„Ha, ha!" lachte Wim, en Bruintje lachte ook, toen die arme Nijn eerst onder water dook en toen proestend weer boven kwam......, maar even later verdween Nijn weer onder water en nu begreep Bruintje Beer het gevaar: Nijn zou verdrinken, want zwemmen kon hij niet. Bruintje dacht: „Ik moet hem dadelijk nasspringen daar."

No. 34. — Dadelijk loopt Bruintje het water in en trekt Nijn er uit. Hij houdt hem stevig bij de hand en Nijn schreeuwt moord en brand, zoodat mevrouw Das het hoort.

Ze komt dadelijk aanloopen en vraagt verstoord: „Wat hebben jullie nu weer gedaan? Kan ik jullie dan geen oogenblik alleen laten gaan?"

„Waar is Wim?" vraagt ze. „Hoe kwam dat nu weer? O kinderen, jullie verstoren altijd alle pret. Meteen naar huis toe, hoor, en alle drie naar bed, Bruintje, Wim en Nijn, en jullie blijven er in, totdat je kleeren weer opgedroogd zijn."

No. 35. — Vlug gaan de heerlijke dagen voorbij en dan is het uit met de pret.

Den laatsten dag, als ze langs de winkeltjes loopen, zegt Bruintje: „Ik heb nog wat geld. Daarvoor zal ik iets voor Moeder koopen."

In een van de winkeltjes ziet hij een prachtige doos. Hij vraagt naar den prijs en zegt: „Ik zal mijn geld te voorschijn halen en het tellen, om te zien, of ik die doos kan betalen......" Ja, gelukkig maar, hij heeft nog geld genoeg: hij heeft zelfs nog wat over voor vader; die krijgt twee lekkere sigaren.

Bruintje zegt tevreden: „Moeder zal er wel blij mee zijn, want ze kan er van alles in bewaren."

No. 36. — En dan komt Bruintje blij weer thuis. Hij heeft een heerlijken tijd gehad, maar thuis bij vader en moeder te zijn, dat is toch ook weer reuzenfijn.

„Moedertje," roept hij, „ik heb wat voor je meegebracht."

„Jongen, jongen," zegt moeder, „wat zou dat zijn? Het is waarempel een heele vracht......"

Vlug maakt ze het touwtje los en als ze de mooie doos ziet, zegt ze: „Wat ben ik daar blij mee; zoo'n naaidoos heb ik niet. Dank je wel, mijn lieve Bruintje, ik zal de doos altijd gebruiken." Vader krijgt twee lekkere sigaren en hij zegt, dat ze heerlijk ruiken. En dan moet Bruintje vertellen gaan van den heerlijken tijd; wat er is gebeurd en wat ze hebben gedaan.

3. BRUINTJE BEER EN HET SCHOENMAKERTJE

No. 1. — Het loopt tegen Kerstmis en Bruintje, in een makkelijken stoel gezeten, zegt tegen moeder: „Ik zit er over te denken, wat ik mijn vriendjes zal kunnen schenken."

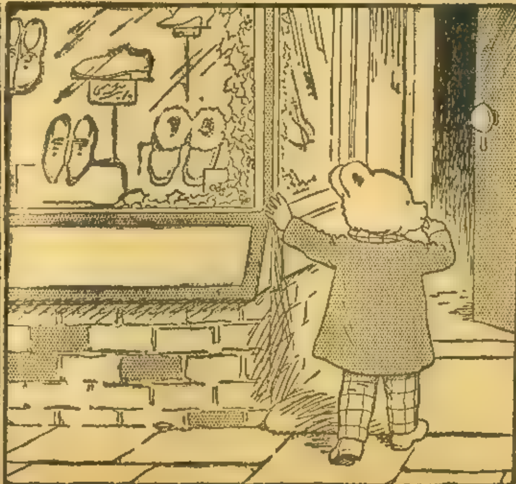
Moeder lacht. „Neem potlood en papier," zegt zij, „dan kunnen wij samen een lijstje maken. Wij kunnen stellig voor ieder wel iets aardigs verzinnen en dan gaan wij er meteen op uit om met de inkoopen te beginnen."

Dienzelfden middag loopen moeder en zoontje door de sneeuw naar stad; en Bruintje, blij met zijn lijstje, zegt: „Moeder, wat zou ik moeten beginnen, als ik u niet had."

No. 2. — In het groote warenhuis wordt alles met zorg gekocht en als voor elk der vriendjes iets moois is uitgezocht, vraagt Bruintje:

„Moeder, mag ik nu alleen nog wat blijven kijken?"

„Gerust," zegt mevrouw Beer, „als je op den tijd maar let, want anders ga je weer veel te laat naar bed."

Moeder vertrekt en haar zoontje blijft door de afdeelingen dwalen om iets voor haar te koopen, dat hij met geld uit zijn spaarpot wil betalen.

No. 3. — Lang kijkt Bruintje in het warenhuis rond; dan valt zijn keuze op een paar huispantoffels, gevoerd met bont.

„Wat zal moeder blij zijn," denkt het beertje, „ze zijn héérlijk warm." Verheugd verlaat hij den winkel, het pakje onder den arm, en dapper stapt hij door de hooge sneeuw, op weg naar zijn huis. Dicht bij een zwaren boom gekomen, hoort hij zonderling gedruisch; het is, alsof onder de witte laag een stem zich laat hooren, die roept:

„Help mij, toe, help mij gauw, ik ben bijna bevroren!"

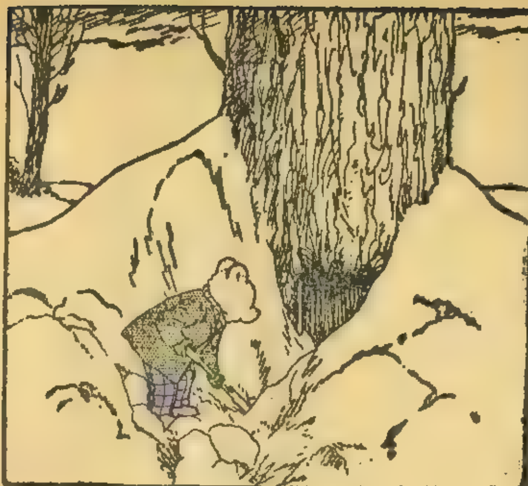

No. 4. — Dadelijk probeert Bruin met zijn handen de sneeuw weg te graven. Het lukt hem niet en hij weet geen ander middel dan op een holletje naar oma Snuit te draven, die vlak in de buurt haar woning heeft. Het beertje vertelt van zijn avontuur; eerst kijkt oma wel even zuur, omdat zij zich te oud weet om met het vriendje van haar kleinzoon Freddie mee te gaan.

„Je moet je alleen probeeren te redden, Bruintje," zegt zij, „in de schuur zul je een spade zien staan. Neem die mee om de sneeuw te ruimen. Gauw maar, je moogt geen minuut verzuimen."

No. 5. — Bruintje doet dadelijk, wat mevrouw Snuit hem heeft geraden. Hoewel hij door de sneeuw moet waden, heeft hij spoedig den boom weer bereikt. Haastig gaat hij aan het werk en als hij een deel van de sneeuw op zij heeft geschoven, ziet hij een stuk van een deur.

„Ik begin te gelooven," denkt hij, „dat er een huisje tevoorschijn komt." Meteen hoort hij een stem, die bromt: „Gelukkig, de deur kan weer open gaan." Tegelijkertijd ziet hij een mannetje, dat met een piepstem zegt: „Dank je, voor wat je voor mij hebt gedaan! Nu kunnen mijn klanten mij tenminste weer bereiken en ik zelf kan weer naar buiten kijken."

No. 6. — „Neem mij niet kwalijk," zegt Bruintje bescheiden, „maar het is zoo gek, dat ik niet weet, hoe u heet!"

„Ik ben," zegt de kleine man, „dwerg Wistik." Bruintje vraagt: „En wat doe je dan?"

„Schoenmaker ben ik van mijn vak en jij krijgt als belooning een paar bruine schoentjes met een rooden hak."

„Dat hoeft niet," antwoordt Bruintje, „ik ben al tevreden, als u mij wilt zeggen, of ik met de nieuwe pantoffels, die ik voor moeder kocht, eer in zal leggen."

Wistik haalt de pantoffels uit de doos, kijkt Bruintje aan en zegt: „Het is het beste, dat wij samen naar mijn werkplaats gaan."

No. 7. — Als ze samen in de werkplaats van den schoenmaker zijn gekomen en de kleine man poeder uit een wijden pot heeft genomen, strooit hij dat met een ernstig gezicht en met een houding van het grootste gewicht in de pantoffels, die Bruintje heeft gekocht.

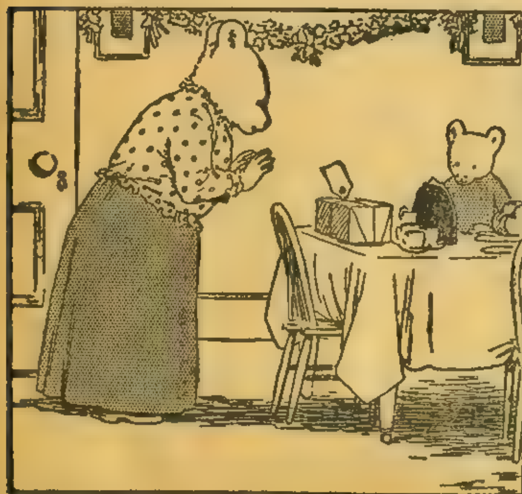
„Ziezoo, vriend," zegt hij, „als je moeder deze huisschoenen maar één keer heeft gedragen, zal zij voortaan nooit meer over koude voeten klagen."

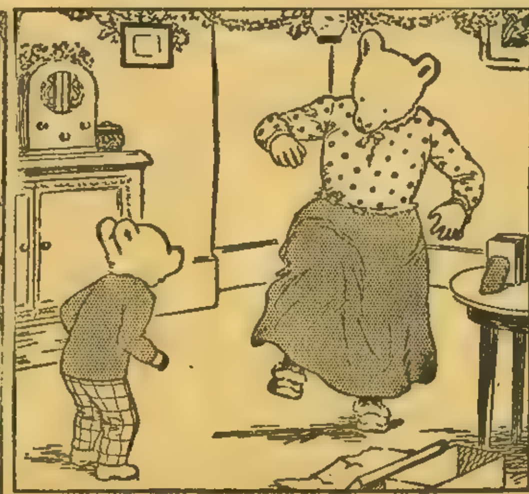
„Heerlijk!" roept Bruintje, „nu wordt het pas een prachtig geschenk! Mijnheer de schoenmaker, ik dank u zeer!"

„Tot je dienst, Bruintje, en kom gauw maar eens weer!"

No. 8. — Den volgenden morgen heeft Bruintje zijn cadeau op de ontbijttafel gezet en van te voren verheugt hij zich al op de pret, die hij zal hebben, als moeder vertelt, hoe warm haar voeten wel zijn.

Mevrouw Beer opent het pakje en vindt het fijn, dat haar jongen aan haar heeft gedacht. „Zooiets moois," zegt zij, „had ik niet verwacht!"

Dadelijk doet zij de nieuwe pantoffels aan, maar merkt dan tot haar schrik, dat zij geen oogenblik stil kan blijven staan. Zij danst voortdurend en weet geen raad.

„O, moeder," zegt Bruintje bijna schreiend, „wat erg! Misschien weet vader wel, wat dit dansen beduidt!" En verschrikt loopt hij de kamer uit.

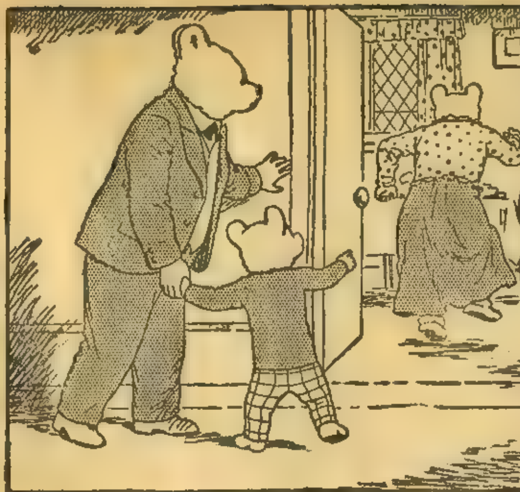
No. 9. — Verschrikt kijkt vader Beer naar zijn dansende vrouw. Eindelijk zegt hij:

„Bruintje, loop jij eens gauw naar dien schoenmaker, van wien je hebt verteld."

„Zeker," antwoordt Bruintje, nog heelemaal ontsteld, „wat gemeen, dat het mannetje mij heeft beet genomen, nadat ik hem zoo vlug en zoo goed te hulp was gekomen."

Haastig knoopt hij zijn das om en rent door de sneeuw terug. Van verre ziet hij den schoenmaker al voor zijn huisje.

„Leelijke bedrieger!" roept Bruintje, „wat heb jij gedaan? Je hebt mij tegenover mijn ouders voor mal laten staan!"

No. 10. — Bij het dwergje gekomen vertelt Bruintje verontwaardigd alles, wat er is geschied. „Heusch," zegt hij, nog heel erg boos, „mijnheer schoenmaker, ik begrijp niet, dat u zóóiets hebt kunnen doen. Strooit u zulk poeder misschien in iederen schoen?"

Meteen snapt de schoenmaker, wat er is gebeurd.

„Ik heb mij," zegt hij, „in de potten vergist. Ik ga spoorslags met je mee om het kwaad weer goed te maken. Je ouders zullen, hoop ik, begrijpen, dat ik het niet met opzet deed. Het gebeurde doet mij héél erg leed."

No. 11. — Intusschen wist Moeder Beer de pantoffels na veel moeite uit te trappen en kon toen weer in haar eigen schoenen stappen.

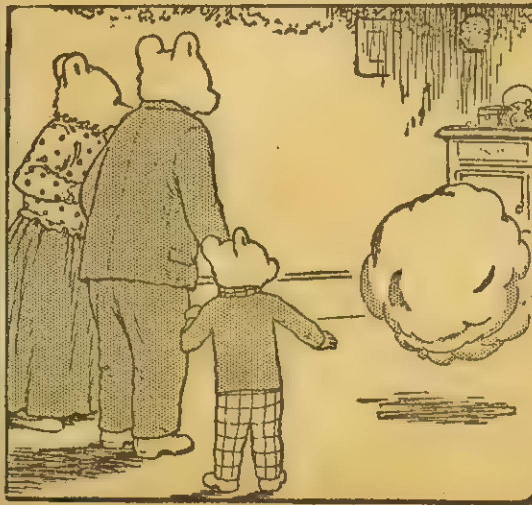
Als de ouders hun zoontje met den kleinen man zien verschijnen, vragen zij, wat dat nu weer beduidt.

Bruintje trekt een oolijken snuit, maar het schoenmakertje zegt deftig: „Mevrouw en mijnheer, ik kom hier om u te zeggen, dat ik die leelijke vergissing uit wil leggen. Dat er danspoeder in uw schoen is gekomen, ligt daaraan, dat ik den verkeerden pot heb genomen. Ik behoef u zeker niet te vertellen, dat ik dadelijk het kwaad zal herstellen."

No. 12. — Het schoenmakertje heeft wat nieuw poeder in de pantoffels gestrooid; dan vraagt hij mevrouw Beer om ze nóg eens te passen. „De warmte," zegt hij, „zal u nu aangenaam verrassen."

Een beetje voorzichtig schuift moeder de schoentjes aan den voet. „Heerlijk!" prijst ze dan luid, „die warmte doet mij werkelijk goed!"

Alle drie roemen ze nu de tooverkunst van den kleinen man, maar als ze hem willen danken voor wat hij heeft gedaan, is hij, in een rookwolk opgelost, door den schoorsteen naar buiten gegaan.

Lachend kijkt vader naar zijn zoontje, en zegt: „Het was een knap mannetje, maar hoe komt het toch, kind, dat jij altijd zulke rare vrienden vindt!"